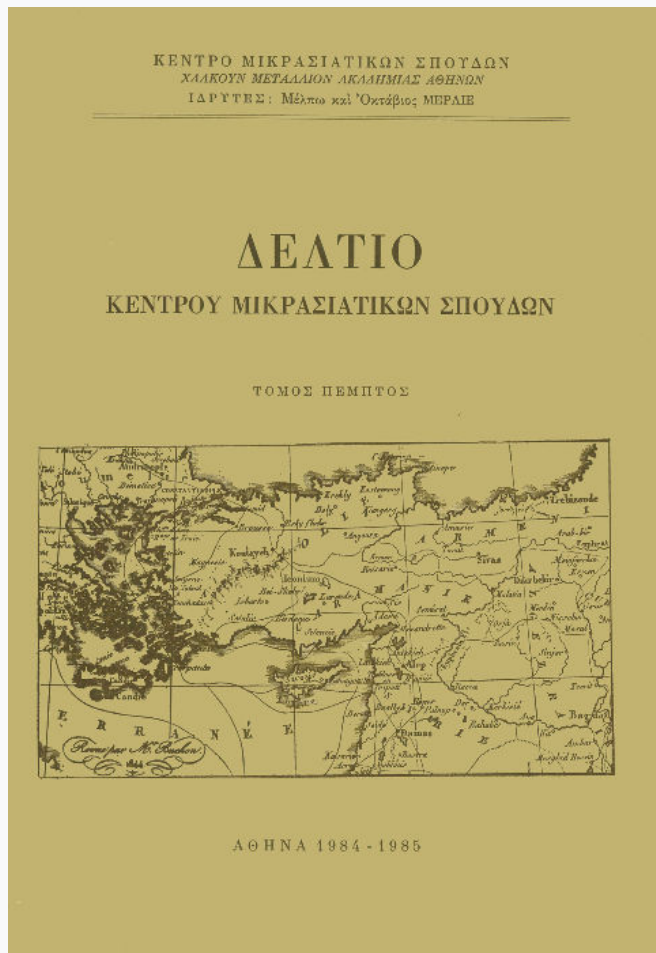

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 5 (1984)

Στοιχεία για τον εκχριστιανισμό του Πόντου

Δημήτρης Κυρτάτας

doi: [10.12681/deltiokms.206](https://doi.org/10.12681/deltiokms.206)

Copyright © 2015, Δημήτρης Κυρτάτας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κυρτάτας Δ. (1984). Στοιχεία για τον εκχριστιανισμό του Πόντου. *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 5, 45-69. <https://doi.org/10.12681/deltiokms.206>

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΚΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

Α'

Ἡ σημασία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας γιὰ τὴν ἱστορία τῆς ἐξάπλωσης καὶ τῆς ἐδραίωσης τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι δύσκολο νὰ ὑποτιμηθεῖ. Ξεκινώντας ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, τὰ πρῶτα χριστιανικὰ κηρύγματα ὡδηγήθηκαν πρὸς βόρειες κατευθύνσεις, ὅπου ὅλες οἱ ἐνδείξεις μᾶς ὡδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι σημειώθηκε χαρακτηριστικὴ ἐπιτυχία. Τὰ ὀνόματα τοῦ Παύλου, τοῦ Πέτρου, τοῦ Ἰωάννη, τοῦ Φίλιππου, εἶναι μὲ κάποιο ἱστορικὸ ἢ μυθολογικὸ τρόπο συνδεδεμένα μὲ πολυάριθμες μικρασιατικὲς πόλεις. Οἱ *Πράξεις* τῶν ἀποστόλων, κανονικὲς καὶ ἀπόκρυφες, καθὼς καὶ οἱ ἐπιστολὲς τῆς *Καινῆς Διαθήκης*, διασώζουσι διάφορες σκόρπιες πληροφορίες καὶ δίνουν στοιχεῖα γιὰ τὸ χαρακτῆρα τῶν πρώτων χριστιανικῶν ομάδων τῶν πόλεων αὐτῶν. Τὴν εἰκόνα ἐπιβεβαιώνουσι καὶ συμπληρῶνουν βásiμες μὴ χριστιανικὲς πηγές, γεγονόσι ἀξιοσημείωτο ὅταν ἀναφερόμαστε στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ δευτέρου αἰῶνα. Ἐπίσης, ἓνα δίκτυο ἐπιστολῶν, ἀπὸ τίς ὁποῖες διασώζονται κάποια σημαντικὰ δείγματα, μαρτυρεῖ τὴ σύνδεση τοῦ χριστιανισμοῦ τῶν μικρασιατικῶν πόλεων μὲ τὰ χριστιανικὰ κέντρα τῶν δυτικότερων περιοχῶν. Ἀπὸ τὸ μικρασιατικὸ χῶρο εἶναι γνωστὸ ὅτι ἐκπῆγασαν μερικὰ ἀπὸ τὰ σημαντικότερα δογματικὰ ρεύματα ποῦ σταδιακὰ ἐξελίχθηκαν σὲ βασικὲς συνιστώσες τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῶν αἱρέσεων. Στὸν ἴδιο χῶρο σημειώθηκαν καὶ τὰ πρῶτα ἀποφασιστικὰ βήματα στὴν ἀνάπτυξη τῆς χριστιανικῆς ἱεραρχίας καὶ ὀργάνωσης. Τίς παραμονὲς τῆς ἀναγνώρισης καὶ ὑποστήριξης τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπὸ ἓνα Ρωμαῖο αὐτοκράτορα, ἢ Μ. Ἀσία μαζί μὲ τὴν Ἀνατολικὴν Θράκη ἦταν οἱ μόνες περιοχὲς τῆς αὐτοκρατορίας ὅπου ἡ νέα θρησκεία εἶχε καταφέρει νὰ προσηλυτίσει σημαντικὸ μέρος τοῦ πληθυσμοῦ. Καὶ ὅταν συγκλήθηκε ἡ πρώτη μεγάλη καὶ καθοριστικὴ ἐκκλησιαστικὴ σύνοδος, μιὰ μικρασι-

Εὐχαριστῶ τοὺς Ν. Μανωλόπουλο, Π. Κιτρομηλίδη, Γ.Π. Κουρνοῦτο καὶ Ε. Μπαλτᾶ γιὰ τίς χρήσιμες ὑποδείξεις τους.

ατική πάλι πόλη διαλέχτηκε, ή Νίκαια τής Βιθυνίας, για να γίνουν οι έργασίες της, ώστε και ο αυτοκράτορας αλλά και ή μεγάλη μάζα τών επισκόπων να μπορούν να μεταβούν σ' αυτήν εύκολα.

Με τέτοια δεδομένα ή μελέτη του πρώιμου χριστιανισμού θα ήταν άδιανόητη χωρίς την αναλυτική και συστηματική διερεύνηση του μικρασιατικού χώρου που υποδέχτηκε και στήριξε άποφασιστικά τή νέα θρησκεία. Ποιοί λοιπόν ήταν οι ρυθμοί αυτής τής επιτυχίας και τί είδους ήταν αυτός ό χριστιανισμός; Τί άνθρωποι ήταν αυτοί που πρώτοι τόν άσπάστηκαν, τί περίμεναν άπ' αυτόν, και τί του έδωσαν; Παραδοσιακά ή εκκλησιαστική ιστορία θεωρούσε τις άπαντήσεις στα έρωτήματα αυτά σχετικά αυτόνοητες. Ώστόσο, οι ύπάρχουσες ένδειξεις οδηγούν στο συμπέρασμα ότι είναι λάθος να γενικεύει κανείς κρίνοντας άπό την πορεία του χριστιανισμού στα μεγάλα κέντρα τής αυτοκρατορίας, Ρώμη, Άλεξάνδρεια, Άντιόχεια.

Ό εκχριστιανισμός τής Μ. Άσίας δέν παρουσιάζει ένδιαφέρον μόνο για την ιστορία του χριστιανισμού. Η θρησκευτική μεταβολή που έπήλθε στην αυτοκρατορία τόν τέταρτο αιώνα, έπηρεάσε σημαντικά τή γενική ιστορία του δυτικού κόσμου. Στα κίνητρα του Μ. Κωνσταντίνου, όταν αναγώρισε τό χριστιανισμό ως επίσημη θρησκεία του κράτους, οι ιστορικοί βλέπουν τή μεγάλη άπήχηση τής νέας θρησκείας στην Άνατολή, και ιδιαίτερα στη Μ. Άσία. Στα ίδια κίνητρα άλλωστε άποδίδεται συχνά και ή γεωγραφική έπιλογή για την έγκατάσταση τής νέας πρωτεύουσας. Και όμως ή θρησκευτική συνείδηση τών μικρασιατικών λαών δέν έχει γίνει άντικείμενο μελέτης ώστε να άναφανεί τό ειδικό της βάρος στις άποφάσεις του Μ. Κωνσταντίνου. Σε μεγάλο βαθμό οι ιστορικές μελέτες για τή Μ. Άσία άσχολούνται κυρίως με πολιτικά γεγονότα και τις διαδοχικές κατακτήσεις της άπό Πέρσες, Έλληνες, Ρωμαίους και Τούρκους. Χρειάζεται να μπουμε σ' αυτή την τελευταία περίοδο για να άρχίσει ή συστηματική διερεύνηση του θρησκευτικού στοιχείου¹.

1. Οι πρόσφατες μελέτες πάνω σε θρησκευτικά ζητήματα τών κατοίκων τής περιοχής του Πόντου άφθονούν, αλλά άσχολούνται κυρίως με μεταγενέστερες έποχές. Ένδεικτικά βλ. Α. Bryer, «The Crypto-Christians of the Pontos and Consul William Gifford Palgrave of Trebizond», *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, τ. 4, Άθήνα 1983, και S. Vryonis, *The Decline of Medieval Hellenism in Asia Minor and the Process of Islamization from the Eleventh through the Fifteenth Century*, Μπέρκλεϋ - Λός Άντζελες - Λονδίνο 1971. Για την περίοδο που εξετάζουμε ύπάρχει ή παλαιότερη αλλά άναντικατάστατη έργασία του W. M.

Ἄλλα καὶ οἱ ἴδιοι οἱ λαοὶ τῆς Μ. Ἀσίας δὲν ἔχουν τύχει τῆς κατάλληλης προσοχῆς. Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μελετητῶν φτάνει συνήθως ὡς τὰ διοικητικὰ ζητήματα τῶν πόλεων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὰ φορολογικὰ συστήματα ποὺ ἐπέβαλαν οἱ κατὰ περιόδους κατακτητές. Αὐτὸ εἶναι ὡς ἓνα βαθμὸ φυσικὸ γιὰτὶ ὁ πολιτισμὸς τῶν Περσῶν, καὶ κυρίως τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ρωμαίων, ἦταν πολιτισμὸς πόλεων. Κάθε κατακτητὴς ἐγκαθιστοῦσε στὶς μεγάλες πόλεις τὴν ἀριστοκρατία του, τὸ διοικητικὸ του μηχανισμό καὶ τὸ στρατό του, ἀποβλέποντας στὴ διατήρηση τῆς κυριαρχίας του καὶ στὴ συγκέντρωση τῶν φόρων, ποὺ προέρχονταν κυρίως ἀπὸ τὴν ἀγροτικὴ παραγωγή. Μέσα στὶς πόλεις, γύρω ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατία καὶ τοὺς διοικητικὸς ἐκπροσώπους, συγκεντρώνονταν ἔμποροι καὶ τεχνίτες, ποὺ παρακολουθοῦσαν τὶς ἀνάγκες καὶ τὶς πολιτιστικὲς συνήθειες τῶν ἐκάστοτε κατακτητῶν. Στὶς πόλεις αὐτὲς ζοῦσε ἀκόμα ἓνα σημαντικό μέρος τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι κάποια προστασία ἀπὸ πάσης φύσεως ἀπειλές².

Γιὰ τὸν κόσμον τῶν πόλεων κάτι ξέρουμε, ἀποσπασματικὸ καὶ συχνὰ ἀβέβαιο, ἀλλὰ κατατοπιστικὸ. Στὶς κοινωνίες ὁμως αὐτὲς, δέκα περίπου ἄνθρωποι καλλιεργοῦσαν τὴ γῆ, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ τραφεῖ ἓνας ἄνθρωπος στὴν πόλη. Τόσο πλεόνασμα ἐπέτρεπαν νὰ παραχθεῖ οἱ δυνατότητες τῆς ἐποχῆς. Καὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καλλιεργητὲς, ἐλεύθερους, ἡμιελεύθερους καὶ δούλους, τὸ μεγαλύτερο μέρος ζοῦσε σὲ κωμοπόλεις καὶ χωριά γιὰ τὰ ὅποια δὲν ξέρουμε (ἀλλὰ καὶ δὲν ἐνδιαφερθῆκαμε νὰ μάθουμε) σχεδὸν τίποτα. Σχετικὰ πρόσφατα, ὀρισμένοι ἱστορικοὶ ἔχουν ἀρχίσει νὰ ἀναρωτιοῦνται γιὰ τὴ γλώσσα, τὶς ἰδεολογίες, τὶς νοοτροπίες, τὶς θρησκευτικὲς πεποιθήσεις τῶν λαῶν τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας³. Ἀρχίζει λοιπὸν νὰ

Ramsay, *Cities and Bishoprics of Phrygia*, 2 τόμοι, Ὁξφόρδη 1895-1897, ποὺ περιορίζεται στὴ Φρυγία. Χρήσιμες πληροφορίες ὑπάρχουν καὶ στὴ μελέτη τοῦ Ἄρχ. Χρύσανθου, *Ἡ Ἐκκλησία Τραπεζοῦντος*, Ἀρχεῖο Πόντου, τ. 4 καὶ 5, Ἀθήνα 1933.

2. Γιὰ φορολογικὰ καὶ διοικητικὰ ζητήματα ὑπάρχουν οἱ μελέτες τοῦ Α. Η. Μ. Jones, συγκεντρωμένες στὸν τόμο *The Roman Economy*, Ὁξφόρδη 1974, καὶ τὸ παλαιότερο βιβλίο τοῦ ἴδιου, *The Greek City, from Alexander to Justinian*, Ὁξφόρδη 1940. Γιὰ τὶς σχέσεις πόλης-ὑπαίθρου στὴ Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία βλ. Μ. I. Finley, *The Ancient Economy*, Chatto and Windus, Λονδίνο 1973· R. MacMullen, *Roman Social Relations*, Yale University Press, New Haven 1974· καὶ G. E. M. de Ste. Croix, *The Class Struggle in the Ancient Greek World*, Duckworth, Λονδίνο 1981.

3. Μελέτες σὲ ζητήματα τοπικῶν γλωσσῶν ὑπάρχουν ἀρκετές· ὀρισμένες παρατηρήσεις γίνονται στὸ ἄρθρο τοῦ Jones «The Greeks under the Roman Empire»,

αναφαίνεται πόσο οί γενικές κατηγορίες του έξελληνισμού, του έκχριστιανισμού, του έξισλαμισμού δέν έπαρκουν –δέν άληθεύουν ή δέν λένε σχεδόν τίποτα– όταν αναφερόμαστε στις τεράστιες άγροτικές έκτάσεις που άρχιζαν λίγα χιλιόμετρα έξω από τά κέντρα των μεγάλων πόλεων. Δυστυχώς οί άρχαίες πηγές δέν έχουν καταγράψει παρά λιγιστά σκόρπια άνέκδοτα και οί σύγχρονοι ίστορικοί, άντί νά τά μελετήσουν όσο γίνεται πιό προσεκτικά, άρκοονται συνήθως στο νά τά επαναλαμβάνουν.

Τέτοια λοιπόν στοιχειά, άνεκδοτολογικά και όπωσδήποτε έντελώς άποσπασματικά, μās παρέχουν άρκετά οί χριστιανικές πηγές τής έποχής. Έπιφορτισμένοι με τήν ίερή άποστολή νά κερδίσουν τόν κόσμο όλο στο όνομα του Έησού, οί χριστιανοί από πολυ ώρίς κατέγραφαν τά άποτελέσματα των προσπαθειών τους –ίδίως των έπιτυχημένων. Οί ίστορικοί του χριστιανισμού έχουν βέβαια συγκεντρώσει και έπεξεργαστεί τις πληροφορίες αυτές, αλλά καθώς τó ένδιαφέρον τους περιορίζεται κυρίως στα «γεγονότα», έκείνο που έχουμε σήμερα στη διάθεσή μας είναι βασικά κατάλογοι επισκόπων και πόλεων όπου ό χριστιανισμός έξαπλώθηκε ωρρίτερα ή άργότερα. Άν θέλουμε από τις πρωτοχριστιανικές πηγές νά άντλήσουμε πληροφορίες για τήν καθημερινή ζωή, τις θρησκευτικές συνήθειες, τις έλλίδες και τις άπελπισίες των μικρασιατικών λαών, θά πρέπει νά σκύψουμε πάλι προσεκτικά πάνω τους και νά τούς θέσουμε τά νέα έρωτήματα. Στις σελίδες που άκολουθούν θά περιοριστούμε σ' ένα-δύο μόνο ζητήματα σχετικά με τήν ίστορία του έκχριστιανισμού του Πόντου, τά όποια εικονογραφούν τó γενικότερο πρόβλημα.

Κατ' άρχήν ή διοικητική έπαρχία του Πόντου (που δύσκολα μπορούμε νά τήν ξεχωρίσουμε στις πηγές από τή γειτονική της Βιθυνία) ήταν άπομακρη και κάπως άπομονωμένη από τά μεγάλα άστικά κέντρα του έλληνισμού και του χριστιανισμού του δεύτερου και του τρίτου αιώνα. Έ πρόσβαση, παρά τήν ύπαρξη όδικού δικτύου, φαίνεται ότι γινόταν συνηθέστερα από τή θάλασσα. Έτσι, οί πόλεις του Πόντου δέν άποτελούσαν

στον τόμο *The Roman Economy*. Σε σχέση με τó χριστιανισμό βλ. G. Bardy, *Les Questions des Langues dans l'Eglise Ancienne*, Παρίσι 1948. Για τις φυλές που κατοικούσαν στη βυζαντινή Μ. Άσία βλ. P. Charanis, «On the ethnic composition of Byzantine Asia Minor», στο *Προσφορά εις Σ. Π. Κυριακίδην, Έλληνικά*, Θεσσαλονίκη 1953. Καλό δείγμα του πρόσφατου ένδιαφέροντος για τούς λαούς τής Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας είναι ή μελέτη του F. Millar, «Local Cultures in the Roman Empire» στο *Journal of Roman Studies*, 58, 1968.

αναπόφευκτο πέρασμα, όπως άλλες μικρασιατικές πόλεις, απ' όπου θέλοντας και μη διάβαιναν έμποροι και πάσης φύσεως ταξιδιώτες. Από την άλλη, ή απομόνωση αυτή δεν ήταν απόλυτη. Η μετακίνηση ήταν δύσκολη, αλλά όχι αδύνατη. Έπιστολές πήγαιναν και έρχονταν. Ένδεικτική (όπως θα δούμε παρακάτω) είναι μία επιστολή που στάλθηκε τὸ δεύτερο αἶωνα ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο τῆς Κορίνθου στοὺς «ἀδελφοὺς» τοῦ Πόντου με παραινετικές συμβουλές, που βεβαιώνει ὅτι μία τέτοια ἀνταλλαγή ήταν μάλλον συνηθισμένη. Έχουμε ἀκόμα πληροφορίες γιὰ προσωπικές μετακινήσεις ἀπὸ τὸν Πόντο στὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Παλαιστίνη γιὰ σπουδές καὶ θρησκευτικές ἀναζητήσεις (πρόκειται γιὰ τὴν περίπτωση τοῦ Γρηγορίου τοῦ ἐπονομαζόμενου Θαυματουργοῦ, στὸν ὁποῖο θὰ ἀναφερθοῦμε παρακάτω).

Ἡ περιοχὴ τοῦ Πόντου συγκεντρώνει λοιπὸν δύο πολὺ ἐνδιαφέροντα χαρακτηριστικά. Πρῶτον, εἶχε ἀρκετὴ ἐπαφή με τὸν κόσμο, ὥστε νὰ παρακολουθεῖ τις σημαντικότερες ἐξελίξεις στὸ δογματικὸ καὶ ὀργανωτικὸ τομέα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, καὶ δεύτερον, ήταν ἀρκετὰ ἀπομονωμένη, ὥστε νὰ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ παρακολουθήσουμε καὶ τις «αὐθόρμητες» ἐκφράσεις τοῦ χριστιανισμοῦ που πήγαιναν ἀπὸ τις τοπικὲς συνθήκες καὶ τὴν ἰδιοσυγκρασία τῶν κατοίκων.

B'

Τὸ σημεῖο ἀναφορᾶς γιὰ κάθε μελέτη σχετικὴ με τὸν ἐκχριστιανισμὸ τῆς αὐτοκρατορίας, εἶναι οἱ βασικὲς πληροφορίες που ἔχει καταγράψει ὁ ἱστορικὸς Α. Harnack⁴. Συμπληρώνοντας τὸ ὕλικὸ που ἔχει συγκεντρώσει ὁ μεγάλος αὐτὸς μελετητῆς τοῦ χριστιανισμοῦ, μπορεῖ κανεὶς νὰ συνθέσει ἕναν κατατοπιστικὸ χάρτη τῆς ἐξάπλωσης τῆς νέας θρησκείας. Ἡ πρώτη ἀναφορὰ γιὰ ὕπαρξη χριστιανῶν στὴ Βιθυνία καὶ τὸν Πόντο βρίσκεται στὴν ἐπιστολὴ ἐνὸς χριστιανοῦ. Πρόκειται γιὰ τὴ λεγόμενη πρώτη ἐπιστολὴ τοῦ Πέτρου, τῆς *Καινῆς Διαθήκης*. Ἡ χρονολογία γραφῆς καὶ ὁ ἀποστολέας ἀμφισβητοῦνται. Ἐσωτερικὲς ἐνδείξεις ὀδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἐπιστολὴ γράφτηκε στὰ πρῶτα χρόνια τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Δομιτιανοῦ, γεγονός που ὀδηγεῖ στὸ δεύτερο συμπέρασμα ὅτι συγ-

4. Στὸ παρὸν ἄρθρο ἔχουμε συμβουλευτεῖ τὴν ἀγγλικὴ μετάφραση που βασίζεται στὴ δεύτερη γερμανικὴ ἐκδοσὴ τοῦ 1905, Α. Harnack, *The Mission and Expansion of Christianity in the First Three Centuries*, Williams and Norgate, Λονδίνο - Νέα Ὑόρκη 1908, 2 τόμοι.

γραφέας της δὲν ἦταν ὁ ὁμώνυμος ἀπόστολος (στὸ θέμα ὁμως αὐτὸ θὰ ἐπανέλθουμε). Παραλήπτες τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ἦταν οἱ χριστιανοὶ πέντε διαφορετικῶν περιοχῶν τῆς Μ. Ἀσίας, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες ἡ Βιθυνία καὶ ὁ Πόντος⁵. Ἐχομε ἔτσι μία σίγουρη μαρτυρία ὅτι εἴκοσι περίπου χρόνια πρὶν τὸ τέλος τοῦ πρώτου αἰῶνα ὑπῆρχαν χριστιανοὶ στὶς ἀπομακρυνεὺς αὐτὲς περιοχάς, πού εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ ἠθικὴ καθοδήγηση καὶ συμπαράσταση σὲ συνθήκες διώξεων. Στὸ βασικὸ ἐρώτημα πῶς βρέθηκαν ἐκεῖ δὲν εἶναι καθόλου εὐκόλο νὰ ἀπαντήσουμε. Οἱ ἱστορικὲς μαρτυρίες δὲν μᾶς παρέχουν καμιὰ πληροφορία. Μποροῦμε νὰ κάνουμε κάποιες ὑποθέσεις βασιζόμενοι κυρίως σὲ μύθους πού ἐπλασαν οἱ μνήμες ἀλλὰ καὶ ἡ εὐσέβεια τῶν πρώτων χριστιανῶν⁶.

Ἡ παράδοση λέει ὅτι ὅταν οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ μαθητὲς μοίρασαν μεταξὺ τους τὸν κόσμον γιὰ νὰ κηρύξουν τὸ εὐαγγέλιον, ὁ Πέτρος, πρὶν καταλήξει στὴ Ρώμη, δίδαξε στοὺς Ἰουδαίους τῆς διασπορᾶς τοῦ Πόντου, τῆς Βιθυνίας καὶ τῶν ἄλλων μικρασιατικῶν περιοχῶν πού ἀναφέρονται καὶ στὴν ὁμώνυμη ἐπιστολή. Τὴν παράδοση αὐτὴ τὴν πληροφοροῦμαστε ἀπὸ τὸν Ἰππόλυτο Ρώμης, ἀλλὰ εἶναι δύσκολο νὰ τὴν ἀξιολογήσουμε⁷. Ἡ ἀπόλυτη σύμπτωση μεταξὺ τῶν πέντε περιοχῶν πού κατονομάζει ἡ ἐπιστολή καὶ πού διασάξει ἡ παράδοση, καθιστᾷ ἀπίθανη τὴν ἀνεξάρτητη προέλευση τῆς μαρτυρίας. Φαίνεται πῶς λογικὸ ὁ Ἰππόλυτος (ἢ ἡ πηγὴ του), βασιζόμενος στὴν ἐπιστολή, πού σίγουρα γνώριζε, νὰ ἔκανε τὴν ὑπόθεση ὅτι γιὰ νὰ ἀπευθύνεται ἡ ἐπιστολή στὶς περιοχὲς αὐτὲς, ὁ συντά-

5. «Πέτρος ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκλεκτοῖς παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας καὶ Βιθυνίας...» (Α' Πέτρον, 1:1). Δὲν ἀναφέρονται περιοχὲς ὅπως Λυκία, Παμφυλία, Κιλικία, Φρυγία. Ἡ ἐπιλογή τῶν περιοχῶν ἐπιδέχεται πολλὰς ἐρμηνεῖες· ἐνδεικτικὰ βλ. τὶς ἐνδιαφέρουσες ἀπόψεις τοῦ W. Bauer, *Orthodoxy and Heresy in Earliest Christianity*, Fortress Press, Φιλαδέλφεια 1971 (ἀπὸ τὴ γερμανικὴ ἐκδόση τοῦ 1934), σ. 81-2. Μποροῦμε νὰ σημειώσουμε, βέβαια, ὅτι κατὰ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (2:10) μεταξὺ τῶν πρώτων Ἰουδαίων πού ἀκούσαν τὸ κήρυγμα τῆς Ἱερουσαλὴμ ἦταν καὶ κάτοικοι τοῦ Πόντου, πού ἐνδεχομένως μετέφεραν τὸ χριστιανισμὸ στὴν περιοχή τους.

6. Ἡ ὑπόθεση πού ἀκολουθεῖ ἀνήκει στὸν J. Daniélou· βλ. J. Daniélou - H. Marrou, *The Christian Centuries, The First Six Hundred Years*, Darton, Longman and Todd, Λονδίνο 1964, σ. 40, 50.

7. Ἰππόλυτος, *Περὶ τῶν ἸΒ' Ἀποστόλων*, Βιβλιοθήκη Ἑλλήνων Πατέρων, τ. 6, σελ. 296: «Πέτρος μὲν ἐν Πόντῳ καὶ Γαλατίᾳ, καὶ Καππαδοκίᾳ, καὶ Βητανίᾳ [ἐννοεῖ Βιθυνίᾳ] καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ Ἀσίᾳ, κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον...», στοὺς Ἰουδαίους τῆς διασπορᾶς, συμπληρῶνει ὁ Εὐσέβιος, *The Ecclesiastical History*, Loeb, 2 τόμοι, 1926, 1932, III.1.1-3, τόμος I, σ. 190.

κτης τους ήταν και ο πρώτος κατηχητής τους. Σήμερα βέβαια ή πιό θεμελιωμένη άποψη των μελετητών δέν δέχεται ώς συντάκτη της έπιστολής τόν άπόστολο⁸. "Άλλωστε μέ παραλήπτες τούς χριστιανούς όλης σχεδόν της Μ. 'Ασίας, ή έπιστολή χάνει τό χαρακτήρα της και πρέπει νά θεωρηθεί μάλλον θεολογικό δοκίμιο ή, όπως λέγεται, έπιστολιμαία διατριβή.

Η μυθολογική παράδοση από την άλλη, όπως τή διασώζουν κυρίως τά άπόκρυφα της *Καινής Διαθήκης*, όδηγεί στό συμπέρασμα ότι κάποιες περιοχές συνδέονται μέ άρκετή συνέπεια μέ τό όνομα ενός προσώπου. Μάλιστα, οι περιοχές αυτές βρίσκονται κατά κανόνα σέ γεωγραφική γειννίαση. Ξεκινώντας λοιπόν από την Παλαιστίνη μέ κατεύθυνση πρός βορράν, άν δέν θέλει κανείς νά κατευθυνθεί πρός τά δυτικά παράλια της Μ. 'Ασίας (μιά περιοχή πού συνδέεται κυρίως μέ τόν 'Ιωάννη και τόν Φίλιππο), περνάει από τις περιοχές πού κατονομάζει ή έπιστολή για νά καταλήξει στόν Πόντο και τή Βιθυνία. Βέβαια μιλάμε για τεράστιες περιοχές, όπως Καπαδοκία και Γαλατία, αλλά κάνουμε μιá υπόθεση. 'Από τή Βιθυνία, άν ήθελε κάποιος νά συνεχίσει τό ταξίδι του, ή πιό λογική κατεύθυνση, εκείνη την εποχή, θά ήταν νά περάσει άπέναντι στό Βυζάντιο μέσω Νίκαιας και Νικομήδειας, και διασχίζοντας τή Θράκη και τή Μακεδονία νά φθάσει στην Κόρινθο. Αυτό τό δεύτερο ταξίδι, πού άποτελεί έναν άλλον, και ίσως συνθηθέστερο, τρόπο πρόσβασης στόν Πόντο, τό «πραγματοποίησε» ό 'Ανδρέας, σύμφωνα μέ τις άπόκρυφες Πράξεις του⁹.

8. 'Ο Haugack, πού είναι γενικά πολύ συντηρητικός στη χρονολόγηση των κειμένων της *K.A.*, πιστεύει ότι ή έπιστολή αυτή άνήκει στα πρώτα χρόνια του Δομτιανού, *The Mission*, τ. 2, σ. 186. Οι περισσότεροι Έλληνες θεολόγοι εξακολουθούν ώστόσο νά θεωρούν την έπιστολή γνήσια: βλ. Κ. Μπόνης, *Εισαγωγή εις την 'Αρχαίαν Χριστιανικήν Γραμματείαν*, 'Αθήνα 1974, σ. 154, και Β. Στογιάννος, *Πρώτη Έπιστολή Πέτρου*, Θεσσαλονίκη 1980, όπου στις σ. 56 κέ. δίνονται συνοπτικά όι κύριοι λόγοι πού συνηγορούν για τή μη γνησιότητα της έπιστολής.

9. Για τις Πράξεις 'Ανδρέου βλ. E. Hennecke (έκδ.), *New Testament Apocrypha*, SCM Press, τ. 2, 1974, σ. 397 κέ. 'Αγγλική μετάφραση των σωζόμενων άποσπασμάτων στό Μ. R. James, *The Apocryphal New Testament*, 'Οξφόρδη 1953, σ. 337-63. Βιβλιογραφία σχετική μέ την ύποθετική δράση του 'Ανδρέα στην περιοχή αυτή συγκεντρώνει ό 'Αρχ. Χρύσανθος, *Η 'Εκκλησία Τραπεζούντος*, σ. 112 σημ. 2. Για τή διά θαλάσσης έπικοινωνία του Πόντου μέ την 'Αθήνα τό δεύτερο αιώνα μ.Χ. βλ. τή μαρτυρία του Φιλόστρατου πού αναφέρεται στην προμήθεια σιταριού, Philostratus and Eunapius, *Lives of the Sophists*, Loeb, 1921, I.23, σ. 100. Είναι γνωστό βέβαια ότι ή κλασική 'Αθήνα προμηθευόταν σιτάρι από τόν Πόντο σέ τακτική βάση.

Ἐπειδὴ ἀφῆσουμε κατὰ μέρος τὴν ἱστορικὴ σχέσηη τῶν ἀποστόλων τῶν Εὐαγγελίων μὲ τὰ πρόσωπα τῆς μετέπειτα παράδοσης καὶ τῶν ἀπόκρυφων γραφῶν ποὺ φέρουν τὰ ὄνοματά τους. Φαίνεται πιθανὸν νὰ ἔχουμε κάποιες σφαῖρες ἐπιρροῆς μὲ τίς ὁποῖες συνδέονται διάφορα πρόσωπα μέσω κυρίως τῶν μαθητῶν τους (φυσικὰ δὲν μιλάμε ἐδῶ γιὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ Παύλου, ποὺ οἱ κινήσεις του εἶναι ἱστορικὰ ἀρκετὰ σαφεῖς, ἀλλὰ οὔτε καὶ γιὰ τὸν Ἰωάννη, ποὺ ἔχει κι αὐτὸς κάποια ἱστορικὴ ὑπόστασιν ἐκτὸς Γραφῶν). Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ συγκρατήσουμε εἶναι ὅτι ἡ ἐπικοινωνία τοῦ Πόντου μὲ τὰ ἄλλα κέντρα τοῦ πρώιμου χριστιανισμοῦ ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ εἴτε διὰ ξηρᾶς μὲ τὴν Παλαιστίνην, εἴτε διὰ θαλάσσης μὲ τὴν κυρίως Ἑλλάδα καὶ κυρίως τὴν Κόρινθο¹⁰. Ἡ ὑπαρξὴ τῶν χριστιανῶν στὸν Πόντο, τουλάχιστον ἀπὸ τὴ δεκαετία τοῦ ἑβδομήντα, ὀδηγεῖ στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ πρώτη ἐπαφὴ ἐγένε διὰ ξηρᾶς ἀπὸ τὸ Νότο, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα βρῆκε πρόσφορο ἔδαφος στοὺς Ἰουδαίους τῆς διασπορᾶς. Τὸ ὄνομα τοῦ Πέτρου συνδέεται μ' αὐτὴν τὴν διαδρομὴν¹¹. Στὴ συνέχεια, ὅταν ὁ παλαιστινιακὸς χριστιανισμὸς ἔχασε τὸ βάρος του, λόγῳ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους, σημαντικότερη ἐγένε ἡ διὰ θαλάσσης ἐπικοινωνία τῶν χριστιανῶν τοῦ Πόντου μὲ τὴν Κόρινθο –γεγονὸς ποὺ ὅπως θὰ δοῦμε στὴ συνέχεια εἶχε μεγάλη σημασία. Μ' αὐτὴ τὴν δευτέρην διαδρομὴν συνδέεται τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνδρέα.

Ἡ δευτέρη ἱστορικὴ ἀναφορὰ στοὺς χριστιανούς τοῦ Πόντου βρίσκεται στὴν ἐπιστολὴ ἐνὸς ἔθνικοῦ, τοῦ Ῥωμαίου Πλίνιου τοῦ Νεώτερου. Ὁ Πλίνιος ὀλοκλήρωσε μιὰ ἐπιτυχημένη σταδιοδρομίαν δικηγόρου πηγαίνοντας, ὡς εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τοῦ αὐτοκράτορα Τραϊανοῦ, στὴ Βιθυνία καὶ τὸν Πόντο. Ἀπὸ κεῖ, ἐνημέρωνε τακτικὰ τὸν αὐτοκράτορα γιὰ τὴν

10. Γιὰ τὴν ἐπαφὴν τῶν χριστιανῶν τῆς περιοχῆς τοῦ Πόντου μὲ τὴν Κόρινθο ἔχουμε τίς ἀκόλουθες ἐνδείξεις: α) τὸ ὑποθετικὸ ταξίδι τοῦ Ἀνδρέα μέσῳ Πόντου καὶ Βιθυνίας στὴν Κόρινθο· β) τὴ μαρτυρία ὅτι οἱ συνεργάτες τοῦ Παύλου Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθεῖ στὴν Κόρινθο ἦταν ἀπὸ τὸν Πόντο (*Πράξεις*, 18:1)· γ) ἡ ὑπαρξὴ γυναικῶν διακόνων (διακονισσῶν) μαρτυρεῖται μόνο στὸν Πόντο καὶ τὴν Κόρινθο (βλ. σημ. 18)· δ) τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐπισκόπου τῆς Κορίνθου Διονύσιου σὲ ἀδελφοὺς τοῦ Πόντου (βλ. σημ. 23).

11. Στὶς *Πράξεις Πέτρου* ἀναφέρεται ἡ ὑπαρξὴ στὴ Ῥώμην δύο γυναικῶν ἀπὸ τὴν Βιθυνία ποὺ περιέμεναν τὴν ἀφίξιν τοῦ Πέτρου· βλ. James, *The Apocryphal New Testament*, σ. 307. Ὁ πρώτος χριστιανὸς ἀπὸ τὸν Πόντο, ποὺ μνημονεύεται στὶς *Πράξεις*, 18:1, ἦταν ὁ Ἰουδαῖος Ἀκύλας.

πρόοδο των εργασιών του δι' άλληλογραφίας, και λίγο πριν πεθάνει, τὸ 113, ἔγραψε και τὴν περίφημη ἐπιστολή του, πού ἀναφέρεται στοὺς διωγμοὺς τῶν χριστιανῶν τῆς περιοχῆς¹². Ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ πληροφοροῦμαστε ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα. Κατ' ἀρχὴν, ὀρισμένοι κατηγοροῦμενοι, προσπαθώντας νὰ ἀποφύγουν τὴν καταδίκη, δήλωσαν ὅτι εἶχαν πάψει νὰ εἶναι χριστιανοὶ ἀπὸ εἴκοσι χρόνια. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὑπῆρξαν χριστιανοὶ πρὶν τὸ ἐνεήντα, δηλαδὴ μέσα στὴν ἴδια δεκαετία πού γράφτηκε, ὅπως πιστεύεται, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Πέτρου¹³. Οἱ διωγμοί, γιὰ τοὺς ὁποίους μᾶς μιλοῦσε ἡδη ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Πέτρου, εἶχαν ἀποτρέψει πολλοὺς ἀπὸ τὴ συμμετοχὴ τους στὶς χριστιανικὲς κοινότητες. Οἱ περισσότεροι ὅμως φαίνεται ὅτι δὲν ἐγκατέλειψαν τὴ νέα τους θρησκεία, καὶ κοντὰ σ' αὐτοὺς εἶχαν προστεθεῖ καὶ πολλοὶ καινούριοι. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Πέτρου ἀπευθυνόταν χαρακτηριστικὰ σὲ δούλους καὶ γυναῖκες¹⁴. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Πλίνιου ἀναφερόταν σὲ χριστιανοὺς ὄλων τῶν ἡλικιῶν καὶ ὄλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, σὲ γυναῖκες καὶ ἄντρες, ὀρισμένοι μάλιστα ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦταν Ρωμαῖοὶ πολῖτες (πού, ὅπως ἄλλοτε ὁ Παῦλος, ἔπρεπε νὰ δικαστοῦν στὴν Ρώμη).

Οὔτε ἡ μιὰ οὔτε ἡ ἄλλη ἐπιστολὴ δὲν κατονομάζαν συγκεκριμένες πόλεις, ἀλλὰ ἡ πρώτη φαίνεται νὰ ἀπευθυνόταν ἀποκλειστικὰ σὲ ἑλληνόφωνους χριστιανούς, πού στὴν περίπτωση τοῦ Πόντου θὰ πρέπει νὰ κατοικοῦσαν σὲ μιὰ-δυὸ μεγάλες παραλιακὲς πόλεις. Ἀντίθετα, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Πλίνιου δήλωνε ρητὰ ὅτι χριστιανοὶ ὑπῆρχαν ὄχι μόνο στὶς πόλεις ἀλλὰ καὶ στὰ χωριά. Ἡ πληροφορία αὐτὴ, ἂν καὶ δὲν μᾶς διαφωτίζει στὸ θέμα

12. Πλίνιος, *Epist.*, X.96. Γιὰ τὸ νομικὸ καθεστῶς τῶν διωγμῶν, ὅπως ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Πλίνιου καὶ τὴν ἀπάντησή τοῦ Τραϊανοῦ, βλ. G. E. M. de Ste. Croix, «Why were the early Christians persecuted?», ξαναδημοσιευμένο σὸ M. I. Finley (ἐκδ.), *Studies in Ancient Society*, R.K.P., Λονδίνο 1974. Ἡ ἐπιστολὴ ἔχει σχολιαστῆ ἀπὸ πάρα πολλοὺς μελετητῆς· ἐνδεικτικὰ βλ. G. Bardy, *The Church at the End of the First Century*, Λονδίνο 1938, σ. 39-44, καὶ πρόσφατα R. L. Wilken, *The Christians as the Romans Saw Them*, Yale University Press, New Haven - Λονδίνο 1984, σ. 1-30 (ἑλληνικὴ μετάφραση τῆς ἐπιστολῆς ἀπὸ Χρ. Παπαδόπουλο, «Ἡ Ρωμαϊκὴ πολιτεία καὶ ὁ Χριστιανισμός», στὴ *Θεολογία*, 1, 1923, σ. 261 κέ. καὶ 2, 1924, σ. 5 κέ.).

13. Ἡ ἠθικὴ διδασκαλία τῶν χριστιανῶν τοῦ Πλίνιου εἶναι συμβιβαστὴ μὲ τὰ διδάγματα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Πέτρου. Τὰ στοιχεῖα μας ὥστόσο εἶναι λίγα γιὰ νὰ συνάγουμε ἄμεση ἐπίδραση τῆς ἐπιστολῆς.

14. Ἡ ἔμφαση τῆς ἐπιστολῆς δείχνει ὅτι ἦταν δύσκολο στοὺς δούλους νὰ συμβιβαστοῦν μὲ τὸ ρόλο τους στὰ πλαίσια τῆς νέας θρησκείας. Οἱ πρώτες χριστιανικὲς κοινότητες εἶχαν ἐλάχιστους δούλους, κι αὐτοὺς κατ' ἐξαιρεση.

της γλώσσας, είναι ιδιαίτερα σημαντική γιατί στις άρχες του δεύτερου αιώνα ο χριστιανισμός δεν είχε σημειώσει πρόοδο στην ύπαιθρο και τους άγρότες άλλων περιοχών. 'Ακόμα, τόν Πλίνιο άνησυχούσε ο μεγάλος άριθμός τών χριστιανών και ή πεποίθησή του ότι ή ιστορία αυτή τών διωγμών δεν θά είχε σταματημό.

'Ο Πλίνιος, όλιγόλογος και άκριβολόγος, έδινε με την έπιστολή του άναφορά και για τις λατρευτικές συνήθειες τών χριστιανών της Βιθυνίας και του Πόντου, όπως τις είχε εξακριβώσει από τους ίδιους. Συναντιόνταν, έγραφε, τακτικά, πριν χαράξει, σε καθορισμένες μέρες, για να ψάλλουν ύμνους ο ένας μετά τόν άλλο προς τιμήν του Χριστού ως Θεού. 'Ακόμα, αυτοδεσμεύονταν με όρκο, όχι για κακοποιό σκοπό, αλλά για να άπόσχουν από κλοπές, ληστείες και μοιχεία, να μήν άθετήσουν ποτέ τó λόγο τους και να έπιστρέφουν τις καταθέσεις όταν τους ζητούνται πίσω. Μετά άπ' αυτή την τελετή συνήθιζαν να ξανασυγκεντρώνονται άργότερα για να φάνε κοινές και άκίνδυνες τροφές. 'Ο Πλίνιος είχε συλλάβει και δύο δοϋλες, πού οί χριστιανοί τις άποκαλούσαν διακόνισσες. Για να άπαλλάξει τους κατηγορούμενους ο Πλίνιος τους ζητούσε να έπαναλάβουν μιá διατύπωση έπίκλησης στους Θεούς, να κάνουν προσφορές με κρασί και λιβάνι στο άγαλμα του άυτοκράτορα και να βλασφημήσουν τó όνομα του Χριστού. Κανένας γνήσιος χριστιανός, κατά τις πληροφορίες του Πλίνιου, δεν μπορούσε να πειστεί να τá κάνει αυτά. Μένει μιá τελευταία πληροφορία. 'Ο Πλίνιος δεν έψαχνε να βρει χριστιανούς. 'Αναγκάστηκε να άσχοληθεί μαζί τους μετά από άναφορές και καταγγελίες πού του έγιναν. 'Όσο περισσότερο άσχολιόταν, τόσο αύξαιναν και οί καταγγελίες. Μάλιστα κυκλοφορούσε και ένα άνώνυμο φυλλάδιο, με όνόματα διαφόρων πού κατηγορούνταν ως χριστιανοί.

Πριν προχωρήσουμε περισσότερο, άς προσέξουμε καλύτερα μιá-δυó από τις πληροφορίες πού έχουμε για τους χριστιανούς του Πόντου μέχρι τις άρχες του δεύτερου αιώνα. Τά όσα μάς λέει ο Πλίνιος, δεν έχουμε λόγο να τá άμφισβητήσουμε καθώς ήταν άνακριτής και διώκτης τών χριστιανών. 'Ετσι, δεν είχε λόγο, για παράδειγμα, να υπερβάλει σχετικά με τους άριθμούς τών χριστιανών. Μέσα από τó πρίσμα του Ρωμαίου νομομαθοϋς, οί χριστιανοί εμφανίζονται φιλήσυχοι, ήθικοι και με πνεύμα συντροφικότητας. Τó ρωμαϊκό κράτος δεν έχει κίνητρο για να τους διώξει. Μέχρι την έποχή εκείνη, όπως σαφώς βεβαιώνει ο Πλίνιος στην έπιστολή του, και όπως είμαστε σε θέση να ξέρουμε και από άλλες πηγές, ή πίεση για τή δίωξη τών χριστιανών προερχόταν από τά κάτω, από τους άπλους πολίτες. Βρισκόμαστε ακόμα πολύ μακριά από την έποχή πού θά άντιστραφοϋν οί όροι και ή έντολή για τους διωγμούς δίνεται εκ τών άνω,

ἐνῶ ὁ ἄπλος κόσμος ἀρχίζει νὰ ἀντιμετωπίζει μὲ συμπάθεια τοὺς χριστιανούς. Στὶς ἀρχές τοῦ δευτέρου αἰώνα, οἱ μεγαλύτεροι διῶκτες τῶν χριστιανῶν ἦταν ἀκόμα οἱ συμπολίτες τους, ἔθνικοι καὶ Ἰουδαῖοι. Τὰ κίνητρα αὐτῆς τῆς ἐχθρας δὲν κατονομάζονται στὴν ἐπιστολὴ πού μᾶς ἀπασχολεῖ, ἄλλες ὁμως πηγές ὀδηγοῦν στοῦ συμπεράσμα ὅτι ἡ διαμάχη ἦταν κυρίως θρησκευτικὴ καὶ ὄχι οἰκονομικὴ, πολιτικὴ ταξικὴ, ἔθνικὴ ἢ ἄλλῃ. Οἱ μὴ χριστιανοί, ὅλων τῶν θρησκειῶν, ἀντιδρούσαν στὴν περιφρόνηση καὶ τὴν προσβολὴ τῶν θρησκευτικῶν τους αἰσθημάτων ἀπὸ τοὺς χριστιανούς. Ἡ ρωμαϊκὴ διοίκηση ἀνταποκρινόταν πολλές φορές ἐντελῶς ἀπρόθυμα στὴν πίεση τῆς λαϊκῆς ἀγανάκτησης¹⁵. Μάλιστα ὁ Τραϊανός, στὴν ἀπάντησή του στὴν ἐπιστολὴ τοῦ Πλίνιου, ὀριζε ὅτι τὰ ἀνώνυμα φυλλάδια δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ λαμβάνονται καθόλου ὑπόψη. «Δημιουργοῦν τὸ χειρότερο εἶδος προηγούμενου», ἔγραφε, «καὶ εἶναι ἐντελῶς ἀνάρμοστα στοῦ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας»¹⁶. Αὐτὸ σήμαινε ὅτι γιὰ νὰ διωχτεῖ ἕνας χριστιανὸς ἔπρεπε νὰ τὸν καταγγεῖλει κάποιος ἐπώνυμο, ὑποβαλλόμενος ὁ ἴδιος σὲ ὅλους τοὺς κόπους ἀλλὰ καὶ τοὺς κινδύνους μιᾶς τέτοιας δικαστικῆς διαδικασίας –ἐξ οὗ καὶ οἱ ἀνώνυμες καταγγελίες.

Ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν καὶ τὰ ὅσα μαθαίνουμε γιὰ τὴν κοινωνικὴ σύνθεση τῶν χριστιανῶν στὶς ἀρχές τοῦ δευτέρου αἰώνα. Ἄν ὅλοι ἢ οἱ περισσότεροι χριστιανοί ἀνῆκαν στὰ κατώτερα στρώματα, καὶ ἂν ἀνάμεσά τους ὑπῆρχαν ἰδιαίτερα πολλοὶ δοῦλοι, ὁ Πλίνιος θὰ εἶχε κάθε λόγο νὰ τὸ ἀναφέρει. Καὶ ὁμως, δὴλωνε ρητὰ ὅτι οἱ χριστιανοὶ προέρχονταν ἀπ' ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις, ὅλες τὶς ἡλικίες καὶ τῶν δύο φύλων. Ὅρισμένοι μάλιστα ἦταν Ῥωμαῖοι πολῖτες. Δυστυχῶς δὲν μαθαίνουμε λεπτομέρειες, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι ἀνάμεσα στοὺς ἀνακρινόμενους ὑπῆρχαν δύο δοῦλες, καὶ ὅτι στὸν ὄρκο τῶν χριστιανῶν γινόταν ἀναφορὰ σὲ χρηματικὰ δάνεια καὶ καταθέσεις. Ἄς προσέξουμε αὐτὲς τὶς δύο λεπτομέρειες. Ἐκτὸς ἀπὸ ἄλλες πηγές, ὅπως οἱ *Πράξεις* τῶν ἀποστόλων, εἴμαστε σὲ θέση νὰ ξέρομε ὅτι πολὺ συχνὰ γινόταν ἐκχριστιανισμὸς μιᾶς ὀλόκληρης οἰκογένειας. Κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς συνθήκες ἦταν δυνατόν νὰ ἐκχριστιανιστοῦν καὶ ὀρισμένοι ἀπὸ τοὺς οἰκιακοὺς δούλους. (Ὁ ἐκχριστιανισμὸς δούλων μὲ κυρίους ἔθνικοὺς ἦταν σπάνιος καὶ πρακτικὰ πολὺ δύσκολος¹⁷). Οἱ οἰκιακοὶ δοῦλοι, πού συνέχιζαν νὰ ἐκτελοῦν κανονικὰ τὰ κα-

15. Ἡ γνωστὴ στάση τοῦ Πόντιου Πιλάτου ἀποτελεῖ κατὰ κάποιο τρόπο πρότυπο συμπεριφορᾶς τῶν Ῥωμαίων διοικητῶν μέχρι τὸν τρίτο περίπου αἰώνα: βλ. G. E. M. de Ste. Croix, «Why were the early Christians persecuted?», σ. 225.

16. Πλίνιος, *Epist.*, X.97.

17. Μὲ τὶς σχέσεις χριστιανισμοῦ καὶ δούλων ἔχω ἀσχοληθεῖ στὴ διδακτορικὴ

θήκοντά τους και μετά τὸν ἐκχριστιανισμό τῆς οἰκογένειας, πρόσφεραν και πρόσθετες ὑπηρεσίες στὰ πλαίσια τῶν νέων θρησκευτικῶν τελετῶν. Μ' αὐτὴ τὴν ἐννοια τῆς παροχῆς ὑπηρεσιῶν, οἱ δοῦλες ποὺ εἶχε συλλάβει ὁ Πλίνιος ἀποκαλοῦνταν διακόνισσες (ministrae). Εἶναι ἐντελὸς ἀπίθανο ὁ ὅρος διακόνισσα νὰ εἶχε τὸ βᾶρος ἐκκλησιαστικοῦ τίτλου στὴν περίπτωσι αὐτῆ. Ὁ ὅρος διάκονος δὲν εἶχε πάρει ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἀποκλειστικὰ τὴ σημασία ἐνὸς ἱεραρχικοῦ τίτλου. Ἄλλωστε, ἡ μοναδικὴ ἄλλη φορά ποὺ μιὰ γυναίκα ἀποκαλεῖται διάκονος εἶναι στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου. Τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας αὐτῆς, Φοίβη, εἶναι χαρακτηριστικὸ ὄνομα δούλης ἢ ἀπελευθέρης¹⁸.

Μιὰ δευτέρη λεπτομέρεια ποὺ περιέχεται στὴν ἐπιστολὴ τοῦ Πλίνιου σχετικὰ μὲ τὴν κοινωνικὴ σύνθεσι τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων μᾶς παραπέμπει σὲ κάποιου εἶδους χρηματιστικὲς δραστηριότητες. Βέβαια, ἡ διατύπωσι εἶναι γενικὴ και ἀσαφῆς (θυμίζει τὸ «ἀποδοτέ πᾶσι τὰς ὀφειλάς» τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς). Θὰ μπορούσε νὰ ἀναφέρεται σ' ἕνα γενικὸ κώδικα ἠθικῆς συμπεριφορᾶς χωρὶς νὰ ἔχει ἰδιαίτερο βᾶρος. (Ἡ ἔκφρασι «γίνεσθε δόκιμοι τραπεζίται», ποὺ ἀνήκει στὰ Ἄγραφα, δηλαδὴ λόγια τοῦ Ἰησοῦ ποὺ δὲν ἀπαντοῦν στὸν κανόνα, εἶναι συνήθης στοὺς ἐκκλησιαστικοὺς πατέρες.) Τυχαίνει ὁμως νὰ ξέρομε ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τραπεζίτη ἦταν πολὺ διαδεδομένο ἀνάμεσα στοὺς πρώτους χριστιανούς¹⁹. Ἦταν ἕνα ἐπάγγελμα ποὺ τὸ ἀσκοῦσαν συνήθως δούλοι ἢ ἀπελευθέροι γιὰ λογαριασμὸ τῶν κυρίων τους ἢ τῶν πατρῶνων τους. Φαίνεται πιθανὸ νὰ ἔχουμε λοιπὸν ἐδῶ μιὰ ἀκόμα ἐνδειξὴ τῆς διάδοσις τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ στὶς χριστιανικὲς κοινότητες²⁰.

Ἄς τελειώσουμε τὸ σχολιασμὸ αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς μὲ μιὰ ἐπιφύλαξι. Ὁ Πλίνιος ἦταν ἀντικειμενικὸς και ἀκριβολόγος παρατηρητῆς, ἀλλὰ δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀπὸ τὴν ὀπτικὴ του ἔλειπε κάθε προκατάληψι.

μου διατριβὴ *Social Status and Conversion*, Ph. D. Thesis, Brunel University, Λονδίνο 1983, σ. 32-117 (ὑπὸ ἐκδοσι).

18. *Ρωμ.*, 16.1. Ἡ Φοίβη ἀποκαλεῖται διάκονος τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Κερχραϊς, ποὺ ἦταν τὸ ἀνατολικὸ λιμάνι τῆς Κορίνθου· βλ. Daniélou - Martou, *The Christian Centuries*, σ. 50-5. Γιὰ ζητήματα ἐκκλησιαστικῆς ὀργάνωσις και εἰδικότερα γιὰ τοὺς διακόνους βλ. M. Goguel, *The Primitive Church*, Λονδίνο 1964, σ. 116-63, και A. Harnack, *The Constitution and Law of the Church in the First Two Centuries*, Λονδίνο 1910, σ. 53 κέ., 112 κέ.

19. D. Kyrtatas, *Social Status and Conversion*, σ. 151-3.

20. Ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἡ περιγραφὴ στὴν παραβολὴ τῶν ταλάντων *Ματθ.* 25:14-30 και *Λουκ.* 19:12-27.

Ὡς εκπρόσωπος τοῦ αὐτοκράτορα, ἀλλὰ καὶ ὡς νομικός, ἐνδιαφερόταν κυρίως νὰ ἐλέγξει τὶς παραβάσεις τοῦ νόμου. Ἡ οὐσία τοῦ θρησκευτικοῦ ζητήματος τὸν ἄφηνε ἀδιάφορο. Ἡ ρωμαϊκὴ ἀριστοκρατία καὶ διοίκηση ἦταν πολὺ ἀνεκτικὴ ἀπέναντι στὶς θρησκευτικὰς τῶν κατοίκων τῆς αὐτοκρατορίας. Βέβαια, γιὰ πολλὰς ἀπ' αὐτὰς τὶς θρησκευτικὰς δὲν αἰσθανόταν παρὰ περιφρόνηση, ἀλλὰ δὲν παρεμπόδιζε τοὺς ὁπαδοὺς τους στὴν ἄσκηση τῶν λατρευτικῶν τους συνηθειῶν. Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἐνοχλοῦσε μὲ τοὺς χριστιανούς ἦταν ἡ ἄρνησή τους *παράλληλα* μὲ τὴ δική τους θρησκεία νὰ τιμοῦν καὶ τοὺς θεοὺς τῆς Ρώμης καθὼς καὶ τὸν αὐτοκράτορα. Ἔτσι λοιπὸν καὶ ὁ Πλίνιος δὲν αἰσθανόταν καμιά ὑποχρέωση, ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ κανένα ἐνδιαφέρον, νὰ ἐμβαθύνει περισσότερο στὴν οὐσία τοῦ θρησκευτικοῦ ζητήματος. Ἡ μοναδική του κρίση, χωρὶς νὰ τὴν τεκμηριώνει, ἦταν ὅτι ἐρευνώντας δὲν εἶχε ἀνακαλύψει τίποτα ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἐκφυλισμένη μορφή λατρείας (μίasma δεϊδιδαιμονίας) ποὺ οἱ πιστοὶ τὴν ἐφθάναν σὲ παράλογα ὄρια²¹. Αὐτὴ ἡ διατύπωση στὸ στόμα ἑνὸς Ρωμαίου ἀριστοκράτη θὰ μπορούσε νὰ σημαίνει σχεδὸν ὅ,τιδήποτε, ἀλλὰ κάποιες μεταγενέστερες πληροφορίες ἴσως μᾶς φωτίζουν περισσότερο.

Οἱ ἐπόμενες πληροφορίες μας γιὰ τὸ χριστιανισμὸ τοῦ Πόντου ἔρχονται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορα Μάρκου Αὐρήλιου. Καὶ πάλι ἡ εὐνοια τῆς τύχης μᾶς διασταυρῶνει τὶς παρατηρήσεις ἑνὸς ἐθνικοῦ καὶ ἑνὸς χριστιανοῦ. Ὁ σατιρικός συγγραφέας Λουκιανός, σ' ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα του ἔργα, τὸν Ἀλέξανδρο, ἔγραφε γιὰ τὴν περιοχὴ τοῦ Πόντου ὅτι ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἄθεους καὶ χριστιανούς. (Γιὰ τοὺς ἐθνικοὺς τῆς ἐποχῆς οἱ δύο αὐτοὶ ὅροι ἦταν συχνὰ συνώνυμοι.) Ὁ κατηγορηματικὸς τόνος τῆς διατύπωσης αὐτῆς, ἀπὸ τὴ γραφίδα ἑνὸς ἐχθροῦ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀποτελεῖ ἀκριβὴ δείκτη τῆς ἀνάπτυξης τῆς νέας θρησκείας γύρω στὰ 170. Δυὸ γενιὲς περὶπου μετὰ τὸ θάνατό του, οἱ φόβοι τοῦ Πλίνιου μοιάζει νὰ ἐπιβεβαιώνονται. Ὁ Λουκιανὸς μάλιστα, ἀναφερόμενος σὲ ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ, καθιστᾷ ἄρκετὰ σαφές ὅτι δὲν ἔχει μόνο τὶς βασικὰς πόλεις κατὰ νοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπαιθρο. Κατὰ τὴν περιγραφὴ, οἱ χριστιανοὶ εἶχαν ἀποθρασυνθεῖ καὶ βλαστημοῦσαν ἀχρεῖα ἕναν προφήτη τῶν ἐθνικῶν. Καὶ ὁ προφήτης καλοῦσε τοὺς πιστοὺς του νὰ πετροβολοῦν τοὺς χριστιανούς, ἂν ἤθελαν νὰ ἔχουν τὴν εὐνοια τοῦ Θεοῦ²².

21. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ὁ Πλίνιος ἀνέκρινε τὶς δύο δοῦλες, ποὺ κατὰ τὴ ρωμαϊκὴ νομοθεσία περὶ δούλων ἔπρεπε νὰ βασανιστοῦν πρῶτα, γιὰ νὰ θεωρεῖται ἡ μαρτυρία τους ἔγκυρη. Πλίνιος, *Epist.*, X.96.

22. Λουκιανός, *Ἀλέξανδρος*, 25, Βιβλιοθήκη «Παπύρου», τ. 11, σ. 943 (μετ. Ν.

Ἡ δεύτερη πηγή μας χρονολογεῖται ἀκριβῶς τὴν ἴδια περίοδο. Πρόκειται γιὰ ἐπιστολὲς τοῦ ἐπισκόπου τῆς Κορίνθου Διονύσιου. Καὶ μόνο τὸ γεγονός ὅτι, γύρω στὰ 180, ὁ ἐπίσκοπος τῆς Κορίνθου ἀλληλογραφοῦσε μὲ τοὺς χριστιανούς τοῦ Πόντου εἶναι ἀξιοσημείωτο. Τοῦ Διονύσιου μνημονεῦνται ἀπὸ τὸν ἐκκλησιαστικὸ ἱστορικὸ Εὐσέβιο ὡς ἐπιστολές: μία πρὸς τοὺς Λακεδαμονίους, μία πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, δύο πρὸς τὴν Κρήτη (Γόρτυνα καὶ Κνωσό), μία πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, μία προσωπικὴ σὲ μία γυναίκα καὶ τέλος ἀπὸ μία πρὸς τὴ Νικομήδεια καὶ τὴν Ἄμαστριν²³. Ἡ Νικομήδεια ἦταν πόλη τῆς Βιθυνίας καὶ ἡ Ἄμαστρις τοῦ Πόντου. Ἔχουμε ἔτσι μία εἰκόνα τῆς δικτύωσης καὶ τῶν ἐπαφῶν τῆς ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου. Ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὴν Ἀθήνα, τὴ Σπάρτη, ἀλλὰ καὶ τὴν Κρήτη δὲν προκαλεῖ μεγάλο ἐνδιαφέρον. Ἡ ἐπικοινωνία Ῥώμης-Κορίνθου χρονολογεῖται ἀπὸ τοὺς ἀποστολικούς χρόνους καὶ τοὺς χρόνους τῶν ἀποστολικῶν πατέρων τοῦ τέλους τοῦ πρώτου αἰῶνα. Ῥώμη καὶ Κόρινθος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν σὲ στενὴ συνεργασία, βασικὰ κέντρα τῆς ὑπὸ διαμόρφωση ὀρθοδοξίας. Ἀλλὰ ἡ ἐπικοινωνία Κορίνθου-Πόντου δὲν εἶναι τόσο αὐτονόητη – ἂν καὶ ἡ ἀνάμνηση μιᾶς τέτοιας ἐπικοινωνίας διασώζεται στὸ ὑποτιθέμενο ταξίδι τοῦ ἀπόστολου Ἀνδρέα γιὰ τὸ ὅποιο ἐγινε λόγος πιὸ πάνω. Μιὰ τέτοια ἐπαφὴ θὰ δικαιολογοῦσε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς μιᾶς ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἄλλη (βλ. σημ. 10). Ἡ ἐπιστολὴ ὅμως τοῦ Διονύσιου πρὸς τὴν Ἄμαστριν παρουσιάζει καὶ ἓνα ἄλλο ἐνδιαφέρον. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ μελετητὴς τοῦ χριστιανισμοῦ W. Bauer, ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἀπευθυνόταν, ὅπως συνηθίζοταν, στὸν ἐπίσκοπο τῆς ποντιακῆς πόλης²⁴. Ὅπως περιέργως ἀπευθυνόταν σὲ δύο πρόσωπα (τοὺς Βακχυλίδη καὶ Ἐλπιστο) πού, ὅπως πληροφοροῦμαστε, εἶχαν προτρέψει τὸν Διονύσιο νὰ τοὺς γράψει. Τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς, ὅπως μᾶς τὸ συνοψίζει ὁ Εὐσέβιος, ἀναφερόταν σὲ θέματα ἐρμηνείας τῶν Γραφῶν, σὲ ζητήματα ἠθικῆς (γάμος καὶ ἀγνεία) καὶ σὲ ζητήματα ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς, συγκεκριμένα στὸ ζήτημα τῆς ἐπιστροφῆς στὴν ἐκκλησία ὅσων εἶχαν ἀπομακρυνθεῖ εἴτε ἀπὸ «πλημμέλεια» εἴτε ἀπὸ «αἰρετικὴ πλάνη»²⁵.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ζήτημα ὀδηγεῖ τὴ συζήτησή μας σ' ἓνα πεδίο γιὰ τὸ ὅποιο μέχρι στιγμῆς δὲν εἴπαμε τίποτα. Τί εἶδους ἦταν ὁ χριστιανισμὸς

Σφυρόερα). Ἄλλη μιὰ ἐνδειξὴ ὅτι τοὺς διωγμούς τῶν χριστιανῶν τοὺς προκαλοῦσαν οἱ συμπολίτες τους ἐθνικοὶ ἀντιδρώντας στίς προκλήσεις τῶν πρώτων.

23. Εὐσέβιος, *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία*, IV.23.

24. W. Bauer, *Orthodoxy and Heresy*, σ. 90-1, 106, 125.

25. Εὐσέβιος, *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία*, IV.23.

του Πόντου; Ἡ ἐπιστολή του Πέτρου μᾶς ἀφήνει νά ἐννοήσουμε ὅτι οἱ παραλήπτες τῆς κινούνταν σέ γενικές γραμμές στά πλαίσια τῆς τότε «ὀρθοδοξίας» –χωρίς ὅμως νά εἶναι σαφές ἂν αὐτό ἴσχυε γιά τήν πλειοψηφία τῶν χριστιανῶν του Πόντου ἢ γιά μία μόνο ομάδα. Ὁ Πλίνιος καί ὁ Λουκιανός δέν ἐνδιαφέρονταν γιά τὸ πρόβλημα, καί κατὰ πᾶσα πιθανότητα τὸ ἀγνοοῦσαν. Ὁ Διονύσιος τῆς Κορίνθου, ὅμως, καθιστοῦσε σαφές ὅτι στά τέλη του δευτέρου αἰῶνα ὑπῆρχαν στὸν Πόντο αἵρετικοί, ὀρισμένοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἤθελαν νά γίνουν δεκτοὶ ἀπὸ τοὺς ὀρθόδοξους κύκλους. Μάλιστα, τὸ γεγονός ὅτι ὁ ἐπίσκοπος τῆς Κορίνθου δέν ἀπήλυθε τὴν ἐπιστολή του στὸν ἐπίσκοπο τῆς ποντιακῆς κοινότητας (ἂν καί ἡ ἐπιστολή μνημόνευε τὸ ὄνομά του, ἄγνωστο γιά ποιὸ λόγο), ὅπως ἦταν ὁ κανόνας, ἀλλὰ σέ δύο ἀπλοὺς χριστιανούς, δημιουργεῖ εὐλογα ἐρωτήματα. Μήπως ἡ κυρίαρχη τάση του χριστιανισμοῦ στὸν Πόντο δέν ἦταν τῆς ἀρεσκείας τῶν ὀρθόδοξων κέντρων, καί μήπως εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος πού, ἂν καί τόσο πολυάνθρωπη ἢ χριστιανικὴ κοινότητα του Πόντου, ἀκοῦμε γι' αὐτὴν τόσο λίγα (σχεδὸν τίποτα) ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικὸς πατέρες καί ἱστορικούς; Εἶναι δύσκολο νά ἀπαντήσουμε μὲ σιγουριά στά ἐρωτήματα αὐτά. Ἐκεῖνο πού φαίνεται βέβαιο εἶναι ὅτι ὁ Διονύσιος ἐπιχειροῦσε νά διευρύνει τὴ «ρωμαιοκορινθιακὴ» σφαῖρα ἐκκλησιαστικῆς ἐπιρροῆς καί ἔγραφε ὅπου μπορούσε. Μὲ τὴ Βιθυνία καί τὸν Πόντο εἶχε κάποιες ἐπαφές καί προσπάθησε νά τὶς ἀξιοποιήσει. Εἴκοσι χρόνια ἀργότερα οἱ ἐπίσκοποι του Πόντου, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Πάλμα (τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα πληροφοροῦμαστε ὅτι ὁ Διονύσιος εἶχε μνημονεύσει στὴν ἐπιστολή του), τάχθηκαν σέ κοινὴ τους σύνοδο μὲ τὸ μέρος τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἐναντίον τῶν ἄλλων ἀσιατικῶν ἐκκλησιῶν, στὸ θέμα του ἑορτασμοῦ του Πάσχα²⁶. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἔνδειξη ὅτι στὸ τέλος του δευτέρου αἰῶνα ἡ ἐπιρροὴ τῆς Ρώμης στὸν Πόντο, μέσω Κορίνθου, εἶχε διευρυνθεῖ τουλάχιστον ὡς πρὸς ἓνα πολὺ σημαντικὸ ζήτημα.

Ἐπιπλέον ὑπῆρχαν αἵρετικοὶ στὴν περιοχὴ πού μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι σίγουρο. Πόσοι ἦταν αὐτοὶ σέ σχέση μὲ τοὺς ὀρθόδοξους, εἶναι ἓνα ζήτημα πού πρέπει νά παραμείνει ἀνοιχτό. Ἄς προσπαθήσουμε τώρα νά προσδιορίσουμε τὸ εἶδος τῆς αἵρεσης ἢ τῶν αἵρέσεων πού κυριαρχοῦσαν στὸν Πόντο. Διάφορες ἐνδείξεις ὀδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἔχουμε νά κάνουμε μὲ μαρκιωνιστές, δηλαδή ὀπαδοὺς του Μαρκίωνα. Ὁ ἴδιος ὁ Μαρκίων ἦταν κάτοικος τῆς Σινώπης, παραλιακῆς πόλης του Πόντου, ὅπου ὁ πατέρας του ἦταν τοπικὸς ἐπίσκοπος. Ἀπὸ τὴ Σινώπη ὁ Μαρκίων ἔφυγε γιά τὴ Ρώμη γύρω στὸ 140, πού σημαίνει ὅτι ὑπῆρχαν ὀπαδοὶ του στὴν περι-

26. Ὁ.π., V.23.3.

οχή του Πόντου πριν απ' αυτή τη χρονολογία²⁷. Ἡ ἐπιστολή του Διονύσιου στους χριστιανούς τῆς Νικομήδειας ἦταν πολεμική κατὰ του Μαρκίωνα, ἐνῶ στὴν ἐπιστολή του στους φίλους του ἀπὸ τὴν Ἀμαστριν ζητοῦσε νὰ γίνονται εὐκόλα δεκτοὶ στους κόλπους τῆς ἐκκλησίας οἱ ἐξ αἰρετικῶν χριστιανοί. Ὑπάρχουν κι ἄλλα στοιχεῖα ποὺ ὀδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ὄπαδοὶ τοῦ Μαρκίωνα ἦταν πολυάριθμοι στὸν Πόντο. Δυστυχῶς ὅμως, πέραν τῶν μαρκιωνιστῶν δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ προσδιορίσουμε ποιῆς ἄλλες αἱρέσεις εἶχαν ἐπιτυχία στὸν Πόντο. Τὸ σίγουρο εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ παίρνουμε ὡς δεδομένο ὅτι οἱ χριστιανοὶ τῆς περιοχῆς ἢ ἡ πλειοψηφία τους ἦταν ὀρθόδοξοι, δηλαδὴ σύμφωνοι μὲ τὸ δόγμα ποὺ κυριαρχοῦσε τότε στὴ Ρώμη καὶ ὀρισμένες ἄλλες πόλεις. Οἱ ἐνδείξεις μας μάλιστα ὀδηγοῦν στὸ ἀντίθετο συμπέρασμα.

Αὐτὴ περίπου ἦταν ἡ κατάσταση τοῦ χριστιανισμοῦ στὸν Πόντο στὸ τέλος τοῦ δευτέρου αἰώνα. Τὰ στοιχεῖα μας εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀποσπασματικά καὶ σὲ κάποιο βαθμὸ ἀντιφατικά. Αὐτὸ εἶναι κατανοητὸ δεδομένου ὅτι οἱ πηγές μας προέρχονται σχεδὸν ἀποκλειστικά ἀπὸ τοὺς ὀρθόδοξους κύκλους καὶ τοὺς ἐθνικούς. Ἐχουμε ὥστόσο κάποια εἰκόνα μιᾶς γοργῆς ἀνάπτυξης τοῦ χριστιανισμοῦ, σὲ κάποιο βαθμὸ αὐτόνομης, σὲ κάποιο ἐλεγχόμενης ἀπὸ τὰ μεγάλα κέντρα. Ἐχουμε ἐπίσης μία βέβαιη πληροφορία σχετικὰ μὲ τὴν κοινωνικὴ σύνθεση τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων, ὅτι δηλαδὴ σ' αὐτὲς ἀνῆκαν ἄνθρωποι ὄλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, κάτοικοι τῶν πόλεων καὶ τῆς ὑπαίθρου. Τέλος, ἔχουμε τὴν ὑπόψια γιὰ κάτι τὸ ἀκραῖο καὶ ὑπερβολικὸ στὶς δοξασίες τῶν χριστιανῶν αὐτῶν, καθὼς καὶ τὶς πληροφορίες μας γιὰ τὴ διάδοση αἰρετικῶν τάσεων.

Γ'

Στὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ δευτέρου αἰώνα ἢ στὶς ἀρχές τοῦ τρίτου, συνέβη στὸν Πόντο ἓνα περιστατικὸ, ποὺ μᾶς διέσωσε ἢ ἀνεκδοτολογικὴ διάθεση τῶν ἐκκλησιαστικῶν πατέρων. Τὸ περιστατικὸ τὸ ἀναφέρει ὁ Ἰππόλυτος, ἓνας ἀπὸ τοὺς σημαντικότερους παράγοντες τῆς ἐκκλησίας

27. Ὁ Μαρκίων γύρω στὰ 144 ἀποσχίστηκε ὀριστικά ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τῆς Ρώμης καὶ ὀργάνωσε δική του ἐκκλησία ποὺ σύντομα ἐξαπλώθηκε σὲ πολλὲς περιοχές τῆς αὐτοκρατορίας. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἀπέρριπτε ἐξ ὀλοκλήρου τὴν *Π. Διαθήκη* καὶ ἀναγνώριζε ὡς Γραφὲς μόνο τὶς ἐπιστολὲς τοῦ Παύλου καὶ τὸ Εὐαγ-

της Ρώμης του τρίτου αιώνα. Ἀξίζει νά παραθέσουμε ὀλόκληρη τὴν περικοπή:

Ἐτερος δέ τις ὁμοίως ἐν τῷ Πόντῳ, καὶ αὐτὸς προεστῶς ἐκκλησίας, εὐλαβῆς μὲν ἀνὴρ καὶ ταπεινόφρων, μὴ προσέχων δὲ ἀσφαλῶς ταῖς γραφαῖς, ἀλλὰ τοῖς ὁράμασιν οἷς αὐτὸς ἑώρα μᾶλλον ἐπίστευεν. Ἐπιτυχῶν γὰρ ἐφ' ἐνὶ καὶ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ ἐνυπνίῳ, ἤρξατο λοιπὸν προλέγειν τοῖς ἀδελφοῖς ὡς προφήτης: τότε εἶδον καὶ τότε μέλλει γίνεσθαι. Καὶ δὴ ποτε πλανηθεὶς εἶπεν· γινώσκετε, ἀδελφοί, ὅτι μετὰ ἐνιαυτὸν ἢ κρίσις μέλλει γίνεσθαι. Οἱ δὲ ἀκούσαντες αὐτοῦ προλέγοντος, ὡς ὅτι «ἐνέστηκεν ἡ ἡμέρα τοῦ κυρίου», μετὰ κλαυθμῶν καὶ ὀδύρων ἐδέοντο τοῦ κυρίου νυκτὸς καὶ ἡμέρας πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες τὴν ἐπερχομένην τῆς κρίσεως ἡμέραν. Καὶ εἰς τοσοῦτον ἤγαγεν φόβον καὶ δειλίαν τοὺς ἀδελφούς, ὥστε ἑᾶσαι αὐτῶν τὰς χώρας καὶ τοὺς ἀγροὺς ἐρήμους τὰ τε κτήματα αὐτῶν οἱ πλείους κατεπώλησαν. Ὁ δὲ ἔφη αὐτοῖς: ἐὰν μὴ γένηται καθὼς εἶπον, μηκέτι μηδὲ ταῖς γραφαῖς πιστεύσῃτε, ἀλλὰ ποιεῖτω ἕκαστος ὑμῶν ὃ βούλεται. Τῶν δὲ προσδοκῶντων μὲν τὸ ἀποβησόμενον καὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ πληρωθέντος, μηδενὸς δὲ ὦν ἐκεῖνος ἔλεγεν συμβάντος, αὐτὸς μὲν κατησχύνθη ὡς ψευδῆς, αἱ δὲ γραφαὶ ἐφάνησαν ἀληθεύσαι, οἱ δὲ ἀδελφοὶ εὐρέθησαν σκανδαλιζόμενοι, ὥστε λοιπὸν τὰς παρθένους αὐτῶν γῆμαι καὶ τοὺς ἀνδρας ἐπὶ τὴν γεωργίαν χωρῆσαι· οἱ δὲ εἰκὴ τὰ ἑαυτῶν κτήματα πωλήσαντες εὐρέθησαν ὕστερον ἐπαιτούντες²⁸.

Σὲ ποιά ἀκριβῶς περιοχή τοῦ Πόντου συνέβησαν αὐτὰ δὲν μαθαίνουμε, οὔτε καὶ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ «προεστῶς ἐκκλησίας» – ἂν καὶ ὁ ὄρος παραπέμπει σὲ κάποιον ἐπίσκοπο. Πληροφοροῦμαστε ὁμως σαφῶς ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς (ἂν ὄχι ὅλοι) ἦταν γεωργοὶ καὶ ἀγρότες, καὶ μάλιστα ἰδιοκτῆτες τῆς γῆς τους. Εἶναι ἀκόμα φανερὸ ὅτι καὶ ἐδῶ, ὅπως συνέβαινε πολὺ συχνά, ὀλόκληρες οἱ οἰκογένειες ἦταν ἐκχριστιανισμένες καὶ ἐνδεχομένως ὀλόκληρο τὸ χωριὸ – ἂν πρόκειται περὶ χωριῶ.

Σὲ τί εἶδους χριστιανισμὸ μᾶς παραπέμπει αὐτὴ ἡ περιγραφή; Ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέτες μὲ προφητικὰ χαρίσματα ἢ προφητικὲς διαθέσεις ἦταν πᾶ ἀρκετὰ σπάνιοι στὰ τέλη τοῦ δευτέρου αἰώνα – τουλάχιστον στὴν

γέλιο τοῦ Λουκά. Ἡ πληροφορία ὅτι ὁ Μαρκίων εἶχε ὀπαδοὺς ἦδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ ἦταν στὸν Πόντο, προέρχεται ἀπὸ ἕναν πρόλογο τοῦ δευτέρου αἰώνα στὸ *Κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιο*· βλ. R. M. Grant, *Second Century Christianity*, Λονδίνο 1946, σ. 93. Ἡ βασικὴ μελέτη γιὰ τὸν Μαρκίωνα εἶναι τοῦ A. Harnack, *Marcion*, Λειψία 1924.

28. Ἰπὸλόυτος, *Εἰς Δανηλ Λόγος*, 4.19, Βιβλιοθήκη Ἑλλήνων Πατέρων, τ. 6, σ. 85-6.

τάση του χριστιανισμού για την όποια μᾶς πληροφοροῦν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἱστορικοί. Ἐδῶ μάλιστα ἔχουμε τὸ πολὺ ἐνδιαφέρον φαινόμενο τῆς πίστεως ὁλόκληρης τῆς κοινότητος στὶς προφητικὲς ἰδιότητες τοῦ ἐπικεφαλῆς τῆς. Ἡ συγκεκριμένη προφητεία σχετιζόταν μὲ τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου. Καὶ πάλι τὸ θέμα αὐτὸ εἶχε πάψει νὰ συγκινεῖ τόσο ἔντονα τοὺς ὀρθόδοξους χριστιανούς τοῦ δευτέρου αἰώνα. Ὅταν παρήλθαν δύο-τρεῖς γενιὲς καὶ ἡ μεγάλη κρίση δὲν εἶχε συντελεσθεῖ, δόθηκε ἄλλη ἐρμηνεία στὶς γραφές, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ λένε «ἔρχομαι ταχὺ» καὶ «πάντων δὲ τὸ τέλος ἤγγικεν» (οἱ δύο ἐκφράσεις ἀνήκουν στὴν Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννη 22:20 καὶ στὴν Α΄ ἐπιστολὴ Πέτρου 4:7, δύο κείμενα δημοφιλῆ στὴ Μ. Ἀσία).

Ἄν ὁμως ἡ περιγραφή αὐτὴ δὲν μᾶς παραπέμπει στὸν ἐπίσημο χριστιανισμό τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου αἰώνα, μᾶς παραπέμπει σίγουρα στὸ ἀκριβῶς ἀντίστοιχο κίνημα τῶν μοντανιστῶν ποὺ σημεῖωνε τὴν ἴδια ἐποχὴ μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ στὴν γειτονικὴ Φρυγία²⁹. Φαίνεται ὅτι ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ παράλληλα προφητικὰ καὶ ἀποκαλυπτικὰ κινήματα γιὰ τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν στοιχεῖα καὶ ἐνδείξεις ἀπὸ ὅλη σχεδὸν τὴ Μ. Ἀσία. Κοινὸ χαρακτηριστικὸ τῶν κινήματων αὐτῶν ἦταν οἱ ἀσκητικὲς τῶν τάσεις, ἡ ἀντιπάθεια καὶ ἡ ἀντιπαράθεση πρὸς τὴν κοσμικὴ ἐξέλιξη τοῦ ἐπίσημου χριστιανισμοῦ καὶ ἡ πολεμικὴ τους πρὸς τὴ χαλαρότητα τῶν ἡθῶν. Ἀπὸ τὴν περιγραφή τοῦ Ἰπόλυτου βλέπουμε ὅτι τὸση ἦταν ἡ πίστη τῶν χριστιανῶν αὐτῆς τῆς ποντιακῆς κοινότητος στὴν προφητεία, ὥστε σταμάτησαν νὰ παντρεύονται (γνώριμο καὶ σημαντικό βῆμα στὴν ἀναμονὴ τῆς κρίσης) καὶ πολλοὶ πούλησαν τὰ κτήματά τους. Πέρασαν ἓνα χρόνο προσευχόμενοι καὶ περιμένοντας. Ὅταν εἶδαν ὅτι τὸ τέλος τοῦ κόσμου δὲν ἐρχόταν, ἐπέστρεψαν στὰ σπίτια τους καὶ πάντρεψαν τίς κόρες τους. Ἀλλὰ ὅσοι εἶχαν πούλησει τὰ κτήματά τους βρέθηκαν στὴν ἀνάγκη νὰ ζητιανεύουν. Τὸ νὰ ποῦμε ὅτι τέτοιου εἶδους ἦταν ὁ χριστιανισμὸς στὸν Πόντο ἀποτελεῖ ἰσχυρισμὸ ποὺ δὲν τὸν στηρίζουν οἱ πηγές μας. Ἐκεῖνο ὁμως ποὺ ἐπιβάλλεται νὰ ποῦμε εἶναι ὅτι ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ἓνα πολὺ σύνθετο φαινόμενο. Ἡ ἔννοια τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ, ποὺ κατὰ κανόνα χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἱστορικούς, εἶναι ἐντελῶς ἀνεπαρκῆς καὶ δίνει λάθος εἰκόνα τῆς κατάστασης δεδομένου ὅτι παραπέμπει σ' ἓναν ὁμοιογενῆ καὶ ὀρθόδοξο χριστιανισμό.

29. Γιὰ τὸν Μοντανὸ καὶ τὸ κίνημα τῶν μοντανιστῶν, βλ. Εὐσέβιος, *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία*, V.15 κέ. Τὸ κίνημα αὐτὸ εἶχε ἔντονος ἀσκητικὲς καὶ προφητικὲς τάσεις καὶ στὴν πρώτη του φάση, στὰ τέλη τοῦ δευτέρου αἰώνα, τράφηκε μὲ τὴν προσδοκία τῆς ἐπικείμενης ἔλευσης τοῦ Παράκλητου. Γιὰ τὸ μοντανισμό, βασικὴ παραμένει ἡ μελέτη τοῦ P. de Labriolle. *La Crise montaniste*, Παρίσι 1913.

Έχουμε πιά φθάσει στὰ μέσα περίπου τοῦ τρίτου αἰώνα. Γύρω στὸ 240, ὁ Γρηγόριος, ὁ ἐπονομαζόμενος Θαυματουργός, ἐπέστρεψε στὴν γενέτειρά του, τὴν Νεοκαισάρεια τοῦ Πόντου, ἔχοντας προσηλυτιστεῖ ἀπὸ τὸν Ὁριγένη στὴν Παλαιστίνη. Ὁ ἐπίσκοπος Ἄμασιαιος τὸν χειροτόνησε ἐπίσκοπο στὴ γειτονικὴ Νεοκαισάρεια, ὅποτε ἄρχισε μία σταδιοδρομία τριάντα χρόνων ἀπὸ τὶς πρὸ λαμπρὲς στὴν ἱστορία τῆς διάδοσης τοῦ χριστιανισμοῦ. Μὲ τὸν Γρηγόριο μπαίνουμε σὲ ἓνα νέο κεφάλαιο τῆς ἱστορίας τοῦ «ἐκχριστιανισμοῦ» τοῦ Πόντου, τὸ ὁποῖο χρειάζεται ἐιδική, ξεχωριστὴ μελέτη. Μποροῦμε ὥστόσο ἐδῶ νὰ χρησιμοποιήσουμε δύο πληροφορίες πού μᾶς παρέχονται γιὰ νὰ συμπληρώσουμε κάπως τὴν εἰκόνα πού ἔχουμε συνθέσει. Κατὰ τὸν Γρηγόριο Νύσσης, βιογράφου τοῦ Γρηγόριου τοῦ Θαυματουργοῦ, ὁ ἐπίσκοπος Νεοκαισάρειας ἰσχυρίστηκε λίγο πρὶν πεθάνει ὅτι δὲν ὑπῆρχαν πιά στὴν περιόχῃ του περισσότεροι ἀπὸ 17 εἰδωλόατρες, ὅσους ἀκριβῶς χριστιανούς εἶχε βρεῖ ὅταν ἄρχισε τὴ σταδιοδρομία του³⁰. Παρὰ τὴ δόση ὑπερβολῆς πού ὑπάρχει στὴ διατύπωση, δὲν ἔχουμε λόγο νὰ ἀμφιβάλουμε γιὰ τὸ μέγεθος τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Γρηγόριου. Οἱ θρύλοι πού πλάστηκαν γύρω ἀπ' τὸ ὄνομά του καὶ τὶς θαυματουργικῆς του δυνάμεις, μαρτυροῦν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν του. Ἐκεῖνο ὅμως πού φαίνεται πολὺ περίεργο, εἶναι τὸ ὅτι βρῆκε

30. Migne, P.G. 46, 893 κέ. Γιὰ τὴ δράση τοῦ Γρηγόριου βλ. Χρῦσανθος, *Ἡ Ἐκκλησία Τραπεζούντος*, σ. 114 κέ.· Β. Τατάκης, *Ἡ Συμβολὴ τῆς Καππαδοκίας στὴ Χριστιανικὴ Σκέψη*, Ἀθήνα 1960, σ. 52 κέ., καθὼς καὶ τὴν πρὸ πρόσφατη μελέτη τοῦ Κ. Μ. Φούσκα, *Γρηγόριος ὁ Νεοκαισαρείας Ἐπίσκοπος ὁ Θαυματουργός*, Ἀθήνα 1969. Τὸ κεφάλαιο τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ τοῦ Πόντου πού ἀνοίγει μὲ τὸν Γρηγόριο εἶναι ἀνεξάντλητο καὶ παρὰ τὰ ὅσα ἔχουν γραφεῖ χρειάζεται ἀκόμα πολλὴ μελέτη. Στὸ φάκελο «Νεοκαισάρεια» τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν ἔχει καταγραφεῖ ἡ ἀκόλουθη περιγραφή πού βεβαιώνει τὴν ἐπιβίωση τοῦ θρύλου τοῦ Θαυματουργοῦ μέχρι τὶς μέρες μας: «Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θαυματουργός ἦταν ντόπιος, δικός μας. Γεννήθηκε στὸ Νίκσαρ τότε ἀκόμη πού οἱ ἄνθρωποι πιστεύανε τ' ἀγάλματα καὶ αὐτὸς ἔγινε χριστιανὸς καὶ κατόρθωσε καὶ τοὺς ἄπιστους στὸ Νίκσαρ νὰ τοὺς κάνει νὰ πιστέψουνε τοῦ Χριστοῦ τὴ Θρησκεία. Εἶχε μάθει πολλὰ γράμματα, σπούδασε καὶ Θεολογία καὶ ὁ Χριστὸς τοῦ ἔβαλε μέσα του μεγάλη δύναμη καὶ ἔκανε πολλὰ θαύματα γι' αὐτὸ τὸν ὀνόμασε ἡ ἐκκλησία Θαυματουργό. Ἀέγανε πὼς ἄνθρωπος ἀνάστησε, ξέρανε λίμνες, τὸ νερὸ τῶν ποταμῶν γύρισε». Γιὰ τὰ προβλήματα πού παρουσιάζει ἡ μελέτη τοῦ Βίου τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θαυματουργοῦ καὶ τὴν προτεραιότητα πού ἔχει ἡ συριακὴ μετάφραση ὡς πρὸς τὴν διασωζόμενη ἑλληνικὴ, βλ. R. MacMullen, *Christianizing the Roman Empire*, Yale University Press, New Haven - Λονδίνο 1984, σ. 145 σημ. 1. Ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις γίνονται ἀκόμα στὸ ἄρθρο τοῦ ἴδιου συγγραφέα «Two Types of Conversion» στὸ *Vigiliae Christianae*, 37, 1983, σ. 186 κέ.

στήν περιοχή του (όχι μόνο στην πόλη του) 17 χριστιανούς όταν πρωτοεπέστρεψε. 'Απ' όσα έχουμε δεϊ μέχρι τώρα, θα περιμέναμε πολύ περισσότερους σε μία πόλη όπως ή Νεοκαισάρεια. 'Η μόνη λογική εξήγηση είναι ότι (πάντα με όση υπερβολή) στην περιοχή του Γρηγόριου δεν υπήρχαν παρά ελάχιστοι χριστιανοί *της άρεσκείας του*, δηλαδή όρθόδοξοι. 'Αν έτσι έχουν τὰ πράγματα, αυτό δέν θα έπρεπε νά μάς προξενήσει μεγάλη εντύπωση, ύστερα άπ' όσα έχουμε αναφέρει μέχρι τώρα³¹.

'Η δεύτερη σημαντική πληροφορία άπό τή δράση του Γρηγόριου, στην όποία θα άρκεστούμε επί του παρόντος, προέρχεται άπό μιá επιστολή του ίδιου που όνομάζεται «κανονική»³². 'Η επιστολή αναφέρεται σε γεγονότα που είχαν συμβεί τὸ 255, όταν οί Γότθοι εισέβαλαν στον Πόντο. Μαθαίνουμε, λοιπόν, ότι κατά τήν επιδρομή αυτή πολλοί, άν και «Ποντικοί και Χριστιανοί», συνεργάστηκαν με τούς «βαρβάρους». 'Όχι μόνο συνεργάστηκαν, όχι μόνο αϊχμαλώτισαν και σκότωσαν συμπατριώτες τους, αλλά υπέδειξαν στους Γότθους ποιά σπίτια άνήκαν σε πλούσιους και είχαν περιουσίες για νά άρπαχτούν. Τὸ φαινόμενο τής συνεργασίας τοπικών πληθυσμών με τούς εισβολείς δέν ήταν σπάνιο³³. 'Εκείνο όμως που παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον είναι ή σαφής ταξική διάσταση στη συμπεριφορά όρισμένων χριστιανών του Πόντου. 'Αραγε τὸ γεγονός ότι ήταν χριστιανοί με έντονα άσκητικά αισθήματα νά επηρέασε τή στάση τους άπέναντι στους πλούσιους συμπολίτες τους;

Στις άρχές του τέταρτου αϊώνα, όταν έγιναν για τελευταία φορά διωγμοί χριστιανών, ό Μαξιμίνος και λίγο μετά ό Λικίνιος έστρεψαν τή προσοχή τους στη Βιθυνία και τόν Πόντο, γεγονός που βεβαιώνει τή μεγάλη διάδοση του χριστιανισμού στις περιοχές αυτές. Διαμένοντας στη Νικομήδεια (που στην εποχή εκείνη είχε νά επιδείξει έναν όνομαστό επίσκοπο μάρτυρα) ό Μαξιμίνος παραδέχτηκε ότι στην περιοχή εκείνη ζούσαν «πλείστοι τής αυτής θρησκείας» (δηλαδή χριστιανοί)³⁴. 'Επί Λικίνιου,

31. 'Ο Κ. Φούσκας και πολλοί μελετητές θεωρούν ότι οί χριστιανοί τής Νεοκαισάρειας ήταν ελάχιστοι πριν τόν Γρηγόριο. Βασίζονται όμως στην μαρτυρία του Γρηγόριου Νύσσης και του άδελφου του Μ. Βασιλείου και έτσι δέν ανατρέπουν τόν ίσχυρισμό που διατυπώνεται εδώ.

32. 'Η επιστολή άποτελείται άπό σύνολο κανόνων. Βλ. Α. Harnack, *Mission and Expansion*, τ. 2, σ. 205 κέ. και Κ. Φούσκας, *Γρηγόριου Θωματοουργού. 'Η Κανονική 'Επιστολή*, 'Αθήνα 1978.

33. Βλ. G. E. M. de Ste. Croix, *The Class Struggle in the Ancient Greek World*, σ. 474 κέ.

34. Εϋσέβιος, *Εκκλησιαστική 'Ιστορία*, VIII.13 και IX.9.

στην Ἀμάσεια καὶ σὲ ἄλλες πόλεις τοῦ Πόντου, δόθηκε διαταγὴ ἄλλες ἐκκλησίες νὰ γκρεμιστοῦν καὶ ἄλλες νὰ ἀποκλειστοῦν. Πάλι ἐγινε διωγμὸς ἐπισκόπων καὶ μάλιστα τῶν πιὸ ἐπιφανῶν, ὥστε, ὅπως γράφει ὁ Εὐσέβιος, πολλοὶ νὰ ἀναγκαστοῦν νὰ καταφύγουν στοὺς ἀγροὺς καὶ τὶς ἐρήμους³⁵. Ὁ χριστιανισμὸς τοῦ Πόντου ἦταν πιά μιὰ πραγματικότητα ποὺ γρήγορα ξεπερνοῦσε τοὺς σύντομους διωγμοὺς, ξαναέκτιζε τὶς πολυ-ἀριθμὲς ἐκκλησίες του καὶ ἀποκαθιστοῦσε τοὺς διωγμένους ἐπισκόπους του. Παρ' ὅλα αὐτά, οὔτε γιὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ τέταρτου αἰῶνα δὲν μᾶς διασώζει ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία περισσότερες πληροφορίες.

Δ'

Αὐτὲς περίπου εἶναι ὅλες κι ὅλες οἱ πληροφορίες μας γιὰ τὸ χριστιανισμὸ τοῦ Πόντου μέχρι τὶς ἀρχὲς τοῦ τέταρτου αἰῶνα – με ἐξαιρέση τὴ δραστηριότητα τοῦ Γρηγόριου τοῦ Θαυματουργοῦ, ποῦ, ὅπως εἶπαμε, ἀπαιτεῖ εἰδικὴ μελέτη. Ἄς ἐπιχειρήσουμε λοιπὸν δυο-τρεῖς γενικὲς παρατηρήσεις. Πρῶτα ἀπ' ὅλα εἶναι φανερὸ ὅτι ὑπάρχει ἀντίφαση ἀνάμεσα στὴν ἐξάπλωση τοῦ χριστιανισμοῦ στὴν περιοχὴ τοῦ Πόντου καὶ στὶς πληροφορίες ποὺ μᾶς παρέχουν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἱστορικοί. Ἄς ὑπενθυμίσουμε ὅτι ὁ Εὐσέβιος δὲν μᾶς διέσωσε παρὰ ἐλάχιστα στοιχεῖα. Ἀντίθετα ὁ Πλίνιος, ὁ Λουκιανός, οἱ ἐπιστολὲς τοῦ Διονύσιου τῆς Κορίνθου καὶ τὸ ἀνέκδοτο τοῦ Ἰππόλυτου τῆς Ρώμης, βεβαιώνουν ὅτι οἱ χριστιανοὶ τοῦ Πόντου ἦταν πολυἀριθμοὶ καὶ εὐσεβεῖς μέχρι φανατισμοῦ. Πῶς πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε αὐτὴν τὴν ἀντίφαση; Οἱ μαρτυρίες μᾶς ὀδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι στὴν περιοχὴ τοῦ Πόντου ὑπῆρχαν αἰρετικὲς κοινότητες. Τὸ λογικὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι αὐτὲς ἔδιναν τὸ κυρίαρχο χρῶμα στὸ χριστιανισμὸ τῆς περιοχῆς καὶ ὅτι γι' αὐτὸ ἡ ὀρθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία δὲν ἐνδιαφέρθηκε νὰ διασώσει περισσότερες πληροφορίες. Ἄλλωστε, ἀπὸ τὸν Εὐσέβιο μαθαίνουμε μόνο γιὰ τὴν ἀπόπειρα παρέμβασης τῆς ὀρθόδοξης Κορίνθου καὶ γιὰ τὴ συμμετοχὴ ἐνὸς Πόντιου ἐπισκόπου σὲ σύνοδο ποὺ πῆρε τὸ μέρος τῆς ὀρθόδοξης Ρώμης. Μόνον αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες θεώρησε ἄξιες νὰ μνημονεύσει ὁ ὀρθόδοξος ἱστορικός.

Μὲ τὴ φυσιογνωμία αὐτῆ τοῦ ποντιακοῦ χριστιανισμοῦ σχετίζεται καὶ ἡ γοργὴ τοῦ διάδοσης στὴν ὑπαιθρο. Τὸ γεγονὸς αὐτό, ποῦ τὸ βεβαιώνουν ὁ Πλίνιος, ὁ Λουκιανός καὶ ὁ Ἰππόλυτος, γίνεται ἀκόμα πιὸ ἀξιοσημεί-

35. Ὁ.π., Χ.8.15-18.

ωτο ἂν προσθέσουμε ὅτι στὶς ἀρχὲς τοῦ τέταρτου αἰῶνα μιὰ τοπικὴ σύνοδος καθιέρωσε τὸ θεσμὸ τῶν χωρεισκόπων (ποὺ ἦταν γνωστοὶ καὶ ὡς ἐπίσκοποι τῶν ἀγρῶν) γιὰ νὰ ἀνταποκριθεῖ ἡ ἐκκλησία στὶς ἀνάγκες τῆς ὑπαίθρου³⁶. Τὰ στοιχεῖα μας εἶναι βέβαια λίγα, ἀλλὰ ὀφείλουμε κατ' ἀρχὴν νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι δὲν ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ ἐνδειξη γιὰ διάδοση τοῦ χριστιανισμοῦ σὲ ἄλλη γλῶσσα ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ. Καὶ ὠστόσο φαίνεται ὅτι, ἀκόμα καὶ τὴν περίοδο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει, οἱ κάτοικοι τοῦ Πόντου, ἔξω ἀπ' τὰ ἀστικά κέντρα, δὲν εἶχαν ὀλοκληρωτικὰ ἐξελληνιστεῖ. Γράφοντας τὸ δεῦτερο αἰῶνα, ὁ Φιλόστρατος βεβαιώνει ὅτι, ἐνῶ γιὰ παράδειγμα στὴν Ἑράκλεια τοῦ Πόντου οἱ κάτοικοι θαύμαζαν τὸν ἐλληνικὸ πολιτισμὸ, οἱ Πόντιοι γενικὰ ἦταν ἔθνος βαρβαρικόν. Ἀπέδιδε μάλιστα στὴ μαζικὴ εἴσοδο τῶν Ποντίων στὴν Ἀθήνα φαινόμενα φθορᾶς τῆς ἀττικῆς γλώσσας³⁷.

Ἡ ἔλλειψη πληροφοριῶν γιὰ τὴν τοπικὴ γλῶσσα τοῦ Πόντου δὲν εἶναι περίεργη. Τὸ ὅτι στὴν Ἰσαυρία καὶ τὴ Λυκαονία διασώζονταν ἀκόμα καὶ τὸν ἕκτο αἰῶνα παραδοσιακὲς γλώσσες, τὸ μαθαίνουμε ἐντελῶς περιστασιακὰ ἀπὸ ἀγιογραφικὰ ἀνέκδοτα. Ἀπὸ τὸν Μ. Βασίλειο μαθαίνουμε ὅτι τὸ ἴδιο συνέβαινε στὴν Καππαδοκία, καὶ ἀπὸ τὸν Ἱερώνυμο ὅτι στὴ Γαλατία οἱ κάτοικοι μιλοῦσαν κάποια κελτικὴ γλῶσσα³⁸. Ἡ ἀπουσία μαρτυριῶν γιὰ τὴ διάδοση τοῦ χριστιανισμοῦ σὲ τοπικὴ διάλεκτο τοῦ Πόντου ἐρχεται ἔτσι σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν περίπτωση τῆς Συρίας, ὅπου ἀπὸ πολὺ νωρὶς τὰ χριστιανικὰ κείμενα χρειάστηκαν μετάφραση. Βέβαια οἱ τοπικὲς γλώσσες τοῦ Πόντου δὲν διέθεταν ἀλφάβητο, ἀλλὰ οὔτε στὴ γειτονικὴ Ἀρμενία ὑπῆρχε ἀλφάβητο, οὔτε οἱ γραφῆς τῆς Αἰγύπτου προσφέρονταν γιὰ χρῆση ἀπὸ τοὺς χριστιανούς. Καὶ στὴν Αἴγυπτο ὠστόσο μὲ τὰ κοπτικὰ, καὶ στὴν Ἀρμενία ἀργότερα, μὲ ὄθηση ποὺ ἔδωσε ὁ χριστιανισμός, δημιουργήθηκαν γραφῆς γιὰ τὶς τοπικὲς γλώσσες, βασισμένους μάλιστα στὸ ἐλληνικὸ ἀλφάβητο³⁹. Ἄς προσπεράσουμε λοιπὸν τὸ πρόβλημα αὐτὸ

36. Σύνοδος Νεοκαισαρείας, Κανόνας 14· πβ. σύνοδος Ἀγκύρας, Κανόνας 13 (C. J. Hefele, *A History of the Christian Councils*, Ἐδιμβούργο 1871, σ. 96, 100).

37. Philostratus and Eunapius, *Lives of the Sophists*, I.25, II.1, σ. 116, 154.

38. βλ. A. H. M. Jones, *The Greek City*, σ. 41-2, καὶ *the Decline of the Ancient World*, Longman, Λονδίνο 1966, σ. 347.

39. Γιὰ τὶς μεταφράσεις τῆς Κ.Α. βλ. B. Metzger, *The Early Versions of the New Testament*, Ὁξφόρδη 1977. Σχετικὰ μὲ τὴ γλῶσσα τῶν χριστιανῶν τοῦ Πόντου, μποροῦμε ἀκόμα νὰ σημειώσουμε ὅτι, ὅπως παρατηρεῖ ὁ Harnack, τὰ περισσότερα ὀνόματα ἐπισκόπων ποὺ διασώζονται εἶναι ἐλληνικά· βλ. *Mission and Expansion*, τ. 2, σ. 203, 212. Αὐτὸ ὅμως δὲν μᾶς λείπει πολλὰ γιὰ τοὺς ἀπλοὺς καὶ κυρίως τοὺς ἀγρότες χριστιανούς.

μέ την υπόθεση ότι είτε τὰ τοπικά ιδιώματα τοῦ Πόντου ἦταν ἀσθενέστερα ἀπ' αὐτὰ ἄλλων περιοχῶν (καί κατὰ συνέπεια ὁ ἐξελληνισμός τοῦ Πόντου πρὸ ὀλοκληρωμένου) εἴτε ὁ χριστιανισμός ἦταν λιγότερο προσιτός στοῦ μὴ ἐξελληνισμένο πληθυσμό τοῦ Πόντου ἀπ' ὅ,τι ἄλλοῦ.

Στὴ γοργὴ ἐξάπλωση τοῦ χριστιανισμοῦ στὴν ποντιακὴ ὑπαιθρο θὰ πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε ὀρισμένα ἀπ' τὰ χαρακτηριστικά του. Γιατὶ ἂν στὶς πόλεις ὁ χριστιανισμός εἶχε ὡς ἀντιπάλους κυρίως τὸν Ἰουδαϊσμό καὶ τὶς ἑλληνορωμαϊκὲς θεότητες, στὴν ὑπαιθρο εἶχε νὰ ἀντιπαλέψει μὲ θρησκευτικὲς λατρεῖες καθαρὰ εἰδωλολατρικὲς. Δὲν εἶναι περιεργό λοιπὸν ποὺ ἡ διδασκαλία τοῦ ὀρθόδοξου Γρηγόριου τοῦ Θαυματουργοῦ ἦταν σὲ μεγάλο βαθμὸ ἓνας ἐκχριστιανισμένος παγανισμός, ὅπου τὴ λατρεία τῶν εἰδώλων ἀντικατέστησε ἡ λατρεία τῶν ὁσῶν τῶν μαρτύρων, τὶς παγανιστικὲς τελετὲς οἱ ἑορτὲς τῶν ἁγίων καὶ τὶς μαγικὲς δυνάμεις τῶν τοπικῶν ἱερέων τὰ θαύματα τοῦ ἴδιου τοῦ Γρηγόριου. Ἦταν λοιπὸν ὁ χριστιανισμός τοῦ Πόντου αὐτὸ ποὺ ὀνομάζουν συχνὰ οἱ ἱστορικοὶ ἓνας θρησκευτικὸς συγκρητισμός; Συγκρητισμός ἐπικρατοῦσε στὶς πόλεις τῶν ἔθνικῶν ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ καί, ἂν χρησιμοποιοῦσαμε τὸν ὀρο κάπως χαλαρά, συγκρητισμός ἦταν ὡς ἓνα βαθμὸ ὁ χριστιανισμός τοῦ Γρηγόριου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἴμαστε προσεκτικοί. Οἱ ὑπερβολὲς ποὺ διαπίστωσε ὁ Πλίνιος, ὁ μαρκιωνισμός, ὁ προφητικὸς χριστιανισμός ποὺ περιέγραψε ὁ Ἰππόλυτος καὶ ὁ «ταξικὸς» χριστιανισμός ποὺ καταδίκασε ὁ Γρηγόριος, δὲν μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν συγκρητισμός. Ὁ συγκρητισμός εἶναι προσπάθεια ἁρμονικῆς σύνθεσης παραδοσιακῶν θρησκευτικῶν πρακτικῶν καὶ δοξασίῶν μέσα σ' ἓνα θρησκευτικὸ σύστημα⁴⁰. Ὁ χριστιανισμός ποὺ συναντήσαμε στὸν Πόντο ἦταν ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Ἦταν ἀκράϊος καὶ διέφερε ἀπὸ τὴν ὀρθοδοξία τῶν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν κέντρων ἐπειδὴ ἦταν ἀπόλυτος. Ὁ μαρκιωνισμός καὶ ὁ μοντανισμός ποὺ ξεσήκωσε τὶς ἀγροτικὲς μάζες στὴ Φρυγία ἦταν ἡ ἄρνηση τοῦ παραδοσιακοῦ. Συγκρούστηκαν μὲ τὴν ἐκκλησία τῶν μεγάλων χριστιανικῶν κέντρων ὄχι ἐπειδὴ ἤθελαν νὰ διασώσουν εἰδωλολατρικὰ στοιχεῖα, ἀλλὰ ἐπειδὴ θεωροῦσαν ὅτι ἡ ἐκκλησία τῶν κέντρων αὐτῶν εἶχε γίνει πολὺ κοσμικὴ.

Ὅλες οἱ «αἰρετικὲς» τάσεις ποὺ διαπιστώσαμε στὸν ποντιακὸ χριστιανισμό εἶχαν λοιπὸν τοῦτο τὸ κοινὸ χαρακτηριστικὸ: ἦταν ἀδιάλλακτα ἀσυμβίβαστες μὲ τὶς παραδοσιακὲς θρησκεῖες καὶ ἤθελαν ἓνα χριστιανισμό ἀπόλυτο καὶ ἀκράϊο. Τὸ συμβιβαστικὸ πνεῦμα τὸ ἔφερε ὁ κατ' ἐξοχὴν ὀρθόδοξος Γρηγόριος, ὁ ὁποῖος καταδίκασε τὶς ἀκρότητες, ποὺ πρὶν

40. J. D. Y. Peel, «Syncretism and Religious Change», *Comparative Studies in Society and History*, 10, 1968.

χρόνια είχαν εірωνευτεί ό Πλίνιος και ό Ίππόλυτος. Γιατί, αν αυτός ό αδιάλλακτος χριστιανισμός μπορούσε να επιζήσει σε σχετικά μικρές κοινότητες μαρτύρων, σίγουρα δέν μπορούσε ποτέ να γίνει ή καθολική θρησκεία όλων των κατοίκων τής περιοχής (ή τής αυτοκρατορίας). Με τά υπάρχοντα στοιχεία διατυπώνουμε άπλά μία ύπόθεση, αλλά ή μεταγενέστερη τροπή των πραγμάτων τείνει να επιβεβαιώσει τήν ύπόθεση αυτή. Σε σύνοδο πού συγκλήθηκε σε μία ποντιακή πόλη γύρω στο 325, ή επίσημη έκκλησία καταδίκασε ρητά τόν άσκητικό χριστιανισμό πού δέν ήθελε να δεχτεί τις έξελιγμένες σε γλέντια άγάπες και πού άποστρεφόταν τή λατρεία των μαρτύρων. Ή σύνοδος αυτή, πού στρεφόταν κατά των λεγόμενων ευσταθιανών, δήλωνε ότι θαύμαζε τήν παρθενία αλλά τιμούσε τό γάμο, ότι δέν καταδίκασε τόν πλοΰτο πού είχε άποκτηθεί τίμια και ότι άκόμα εύλογούσε τήν υπερβολική φιλανθρωπία πρός τούς φτωχούς. Είναι χαρακτηριστικό μάλιστα ότι τó άνάθεμα τής συνόδου τó επέσυρε ιδιαίτερα ή προτροπή των ευσταθιανών πρός τούς δούλους να εγκαταλείψουν τούς κυρίους τους με σκοπό τήν άφοσίωση στη θρησκευτική λατρεία⁴¹.

Ήπιγραμματακά μπορούμε να πούμε ότι ή πρώτη εμφάνιση του χριστιανισμού στον Πόντο είχε όλα τά χαρακτηριστικά μιας αυθόρμητης διάδοσης με ιδιαίτερη τάση πρός τόν άσκητικό και προφητικό χριστιανισμό. Τά χαρακτηριστικά αυτά τά διατήρησε ως ένα βαθμό και μέχρι τόν τέταρτο αιώνα. Άπό τó δεύτερο όμως αιώνα έχουμε μία παράλληλη προσπάθεια διαρκών επεμβάσεων και επιβολής εκ των άνω του όρθόδοξου δόγματος και τής καθολικής έκκλησίας. Ένας πρώτος τύπος επέμβασης ήταν αυτός πού μαρτυρεί ή έπιστολή του Διονύσιου τής Κορίνθου. Ένας δεύτερος, αυτός πού μαρτυρεί ή ίεραποστολική δραστηριότητα του Γρηγόριου τής Νεοκαισάρειας. Και ένας τρίτος, αυτός τής σχεδόν βίαιης δίωξης των αίρετικών, πού εφαρμόστηκε άπό τούς όρθόδοξους επισκόπους μετά τή σύνοδο τής Νίκαιας⁴². Ό έκκλησιαστικός ιστορικός Σωζόμενος αναφέρει ότι, όταν στα μέσα του τέταρτου αιώνα ό Μ. Βασίλειος εγκαταστάθηκε στον Πόντο, ίδρυσε μοναστήρια και με τή διδαχή του μετέ-

41. «The Council of Gangra», *A Select Library of Nicene and Post-Nicene Fathers*, 14, σ. 91-101.

42. Βλ. χαρακτηριστικά τή μεταστροφή όλόκληρων χωριών μαρκιωνιστών, ευνομιανών, άρειανών στην όρθοδοξία άπό τόν έπίσκοπο Θεοδώριτο, *Έπιστολή*, 81. Τό 451, ή σύνοδος τής Χαλκηδόνας, Κανόνας 28, έπισημοποίησε τόν έκκλησιαστικό έλεγχο του Πόντου άπό τόν άρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως.

στρεψε τὸν κόσμον πρὸς τὶς δικές του ἀπόψεις, πού σημαίνει ὅτι ἀκόμα δὲν κυριαρχοῦσε στὴν περιοχὴ ἡ ὀρθοδοξία τῆς Νίκαιας⁴³.

Μὲ τὰ δεδομένα αὐτὰ καθίσταται φανερό ὅτι δὲν μπορούμε νὰ μιλάμε γιὰ ἕναν ἀπλὸ ἐκχριστιανισμὸ τοῦ Πόντου. Ἀκόμα λιγότερο δὲν μπορούμε νὰ μιλάμε γιὰ τὸ χριστιανισμὸ τοῦ Πόντου ὡς θρησκεία ὁμοιόμορφη καὶ ἐνιαία. Ἡ ἱστορικὴ παράδοση πού βλέπει στὴν πρωτοβουλία τοῦ Μ. Κωνσταντίνου τὴν ἐπίδραση τῆς μαζικῆς ἐξάπλωσης τοῦ χριστιανισμοῦ στὴν Ἀνατολὴ καὶ κυρίως στὴ Μ. Ἀσία ἔχει ἀντιστρέψει τὰ δεδομένα. Ἡ θρησκευτικὴ μεταβολὴ πού ἐπέβαλαν ὁ Μ. Κωνσταντίνος καὶ οἱ διάδοχοί του ἔλαβε κυρίως ὑπόψη τῆς τὶς κυρίαρχες τάσεις πού ἐπικρατοῦσαν στὰ ὀρθόδοξα κέντρα, ὄχι τὸ χριστιανισμὸ τῶν πληθυσμῶν τῆς αὐτοκρατορίας.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΥΡΤΑΤΑΣ

43. Σωζόμενος, *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία*, VI.16. Δὲν εἴμαστε ὥστόσο σὲ θέση νὰ ξέρουμε ἂν οἱ χριστιανοὶ πού μεταστράφηκαν ἀπὸ τὸν Μ. Βασίλειο ἦταν ὅπαδοι παλαιότερων αἱρέσεων ἢ τοῦ ἀρειανισμοῦ. Μία σύνοδος στὴ Βιθυνία, ὄχι πολλὰ χρόνια πρὶν, εἶχε ταχθεῖ ὑπὲρ τοῦ Ἀρειοῦ· βλ. Hefele, *A History of the Christian Councils*, σ. 258. Εἶναι γνωστὸ ὥστόσο ὅτι ἀκόμα καὶ στὰ μέσα τοῦ πέμπτου αἰῶνα ὁ Πόντος ἦταν φημισμένος γιὰ τὶς κοινότητες τῶν ἀναχωρητῶν χριστιανῶν πού ζοῦσαν ἐκεῖ· βλ. τὸ *Βίο τοῦ Δανιὴλ τοῦ Στυλίτη*, 10.